XIII. évfolyam 27. szám. 1957. augusztus 22.
Ára 1 forint

Ludas Matyi

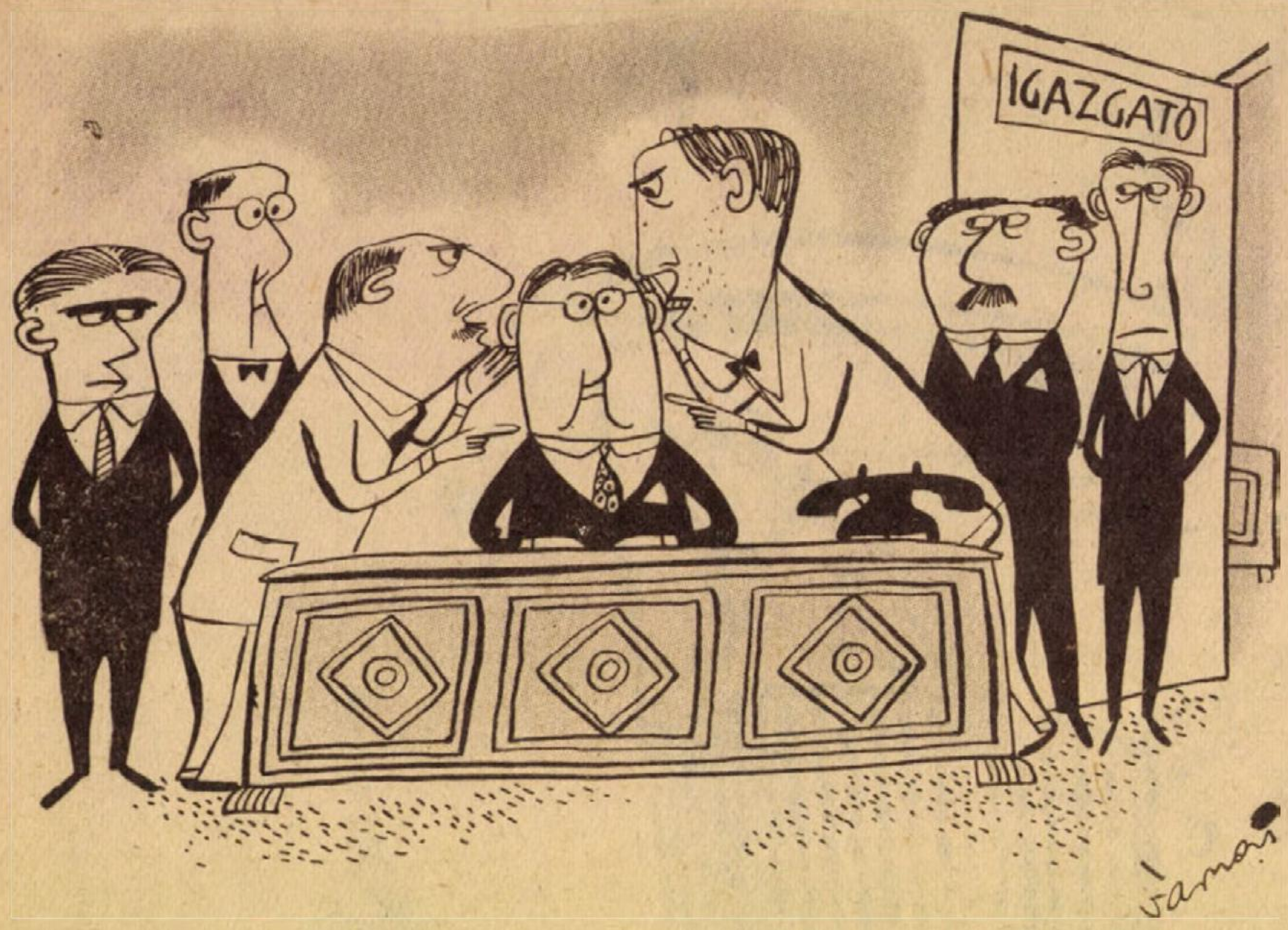
Toncz Tibor rajza

Falusi kislány Pesten

— Na, eresszen mán át, Julis néném!...

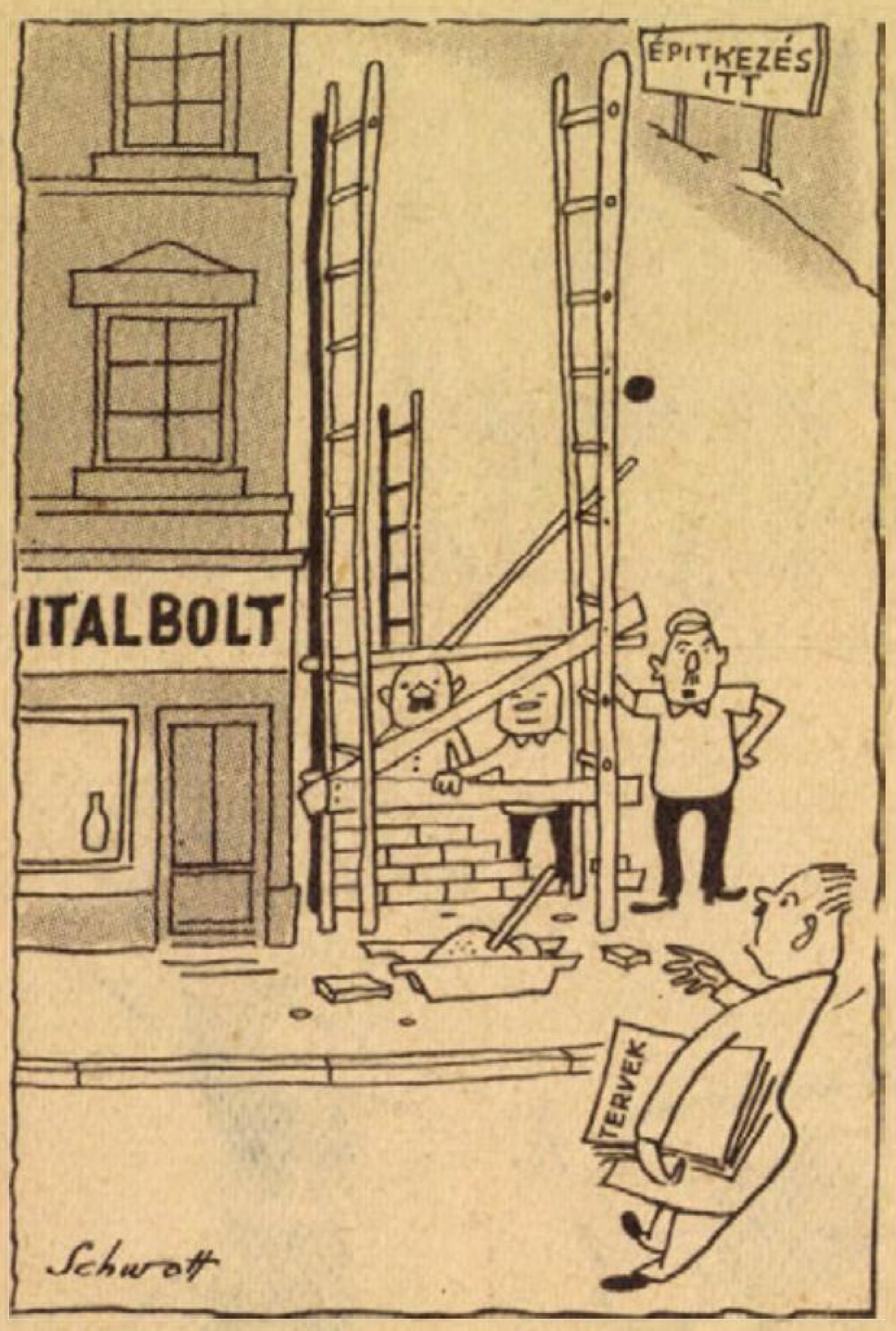
PÁRBAJ 1957-BEN

Várnai György rajza

Egyszerű megoldás

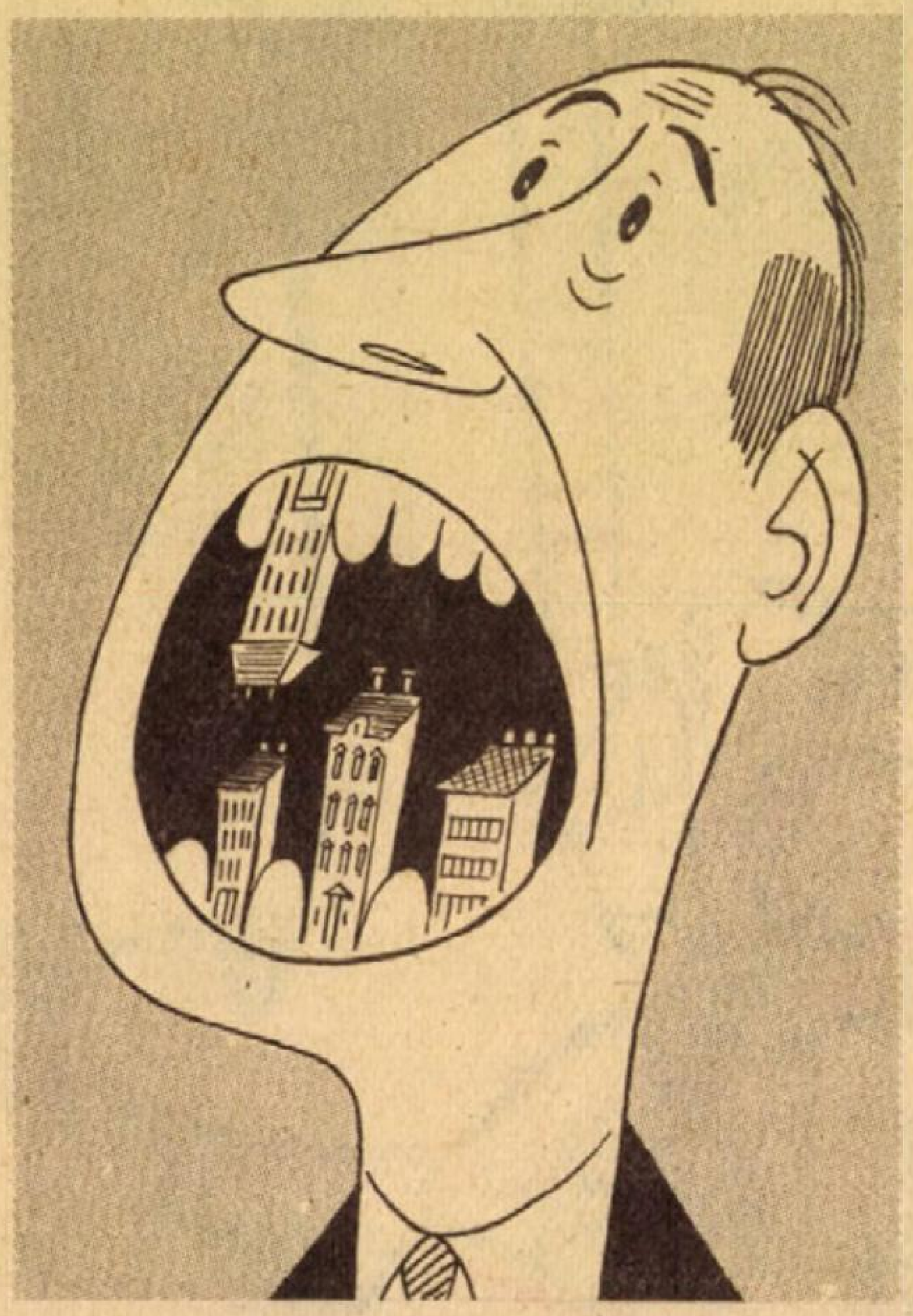
Schwott Lajos rajza

— Miért itt építkeznek? Hiszen a kijelölt terület nyolcszáz méterrel feljebb van!
— Mert nem bírjuk a járkálást az italboltig!

A főváros terveiből

Sándor Károly rajza

Beépítik a foghíjakat...

Pontos időjelzés

Úgy történt, hogy a lakásban nem járt egy óra sem, amikor felébredtem. Tulajdonképpen — azt hiszem — erre a nagy csendre riadtam fel. Az ébresztő-óra, amelynek kötelessége lett volna, hogy a vonat indulása előtt egy órával felcsengessen, mozdulatlanul nézett velem farkasszemet. Lejárt. Pedig határozottan emlékszem rá, hogy felhúztam. Na, mindegy. Nézem a karórát: nem jár. Hát ebbe meg mi ütött? Megcsavarom a felhúzóját: lejárt. Csak nem aludtam át egy teljes napot? Rémülten pillantok ki az ablakon. Nem lehet, reggel van, korán reggel. De vajon hány óra? A vonat $^3/_4$7-kor indul s ha lekésem, szörnyű kellemetlenségeim lesznek. Mit csináljak?

Kinézek az előszoba ablakon: csend van. A ház alszik. Sehol egy lakó, akit megkérdezhetnék. Lehet, hogy 5 óra van, lehet hogy 7. Ha most felöltözöm és kirohanok az állomásra, vagy elment már a vonat, vagy ülhetek kinn egy óra hosszat.

Végiggondolom a lehetőségeket. A rádiót javítják, ez az út nem járható.

Maradna a nap, mert hiszen annak állásából — állítólag — könnyű az időt megállapítani. De nem nekem. Különben is borús az ég. Kétségbeejtő helyzet.

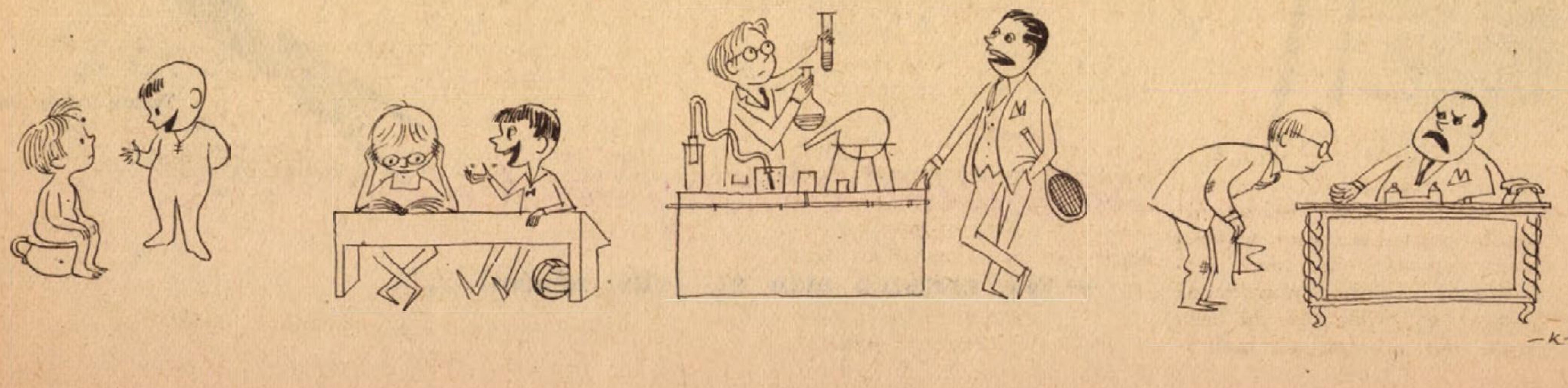
Végre! Hogy ez nem jutott előbb eszembe! Itt a telefon: egy perc és megvan a pontos idő. Felkapom a hallgatót, süket. Leteszem, újra felveszem: semmi. Ütögetem a villát, de nem búg az istennek se. Mi történt? Ikertelefonom van s úgy látszik az iker megőrült: hajnalban telefonálgat. Vagy talán már nincs is hajnal? Persze, hogy nincs, $^3/_4$7 van s most indul ki a vonat a pályaudvarról. Én fogok megőrülni. Püfölöm a szegény telefont. Végre kínjában búgni kezd. Remegő ujjakkal tárcsázok. Tá-tá-tá-tá — ezt mondja. A pontos idő mással beszél. Ez nem lehet, kérem, tiltakozom! Kivel társalog a pontos idő? Hívom újból. Na, csakhogy! Búg egyet s azután megszólal: „khr... sss... khr... óra 58 perc" — utána egy nagy recsegés és csend. Ez a vég.

Reszkető kézzel tárcsázok újra, amikor egyszerre rettentő kolompolás hallatszik be az utcáról, a ház ablakai megtelnek álmos és szitkozódó fejekkel, csak én derülök fel. Ha nálunk a csendrendeletből nemcsak a rendelet volna meg, hanem a csend is, ki tudja, mikor tudnám meg a pontos időt. Így azonban meg vagyok mentve. Itt a szemetes: 6 óra van!

Follinus János

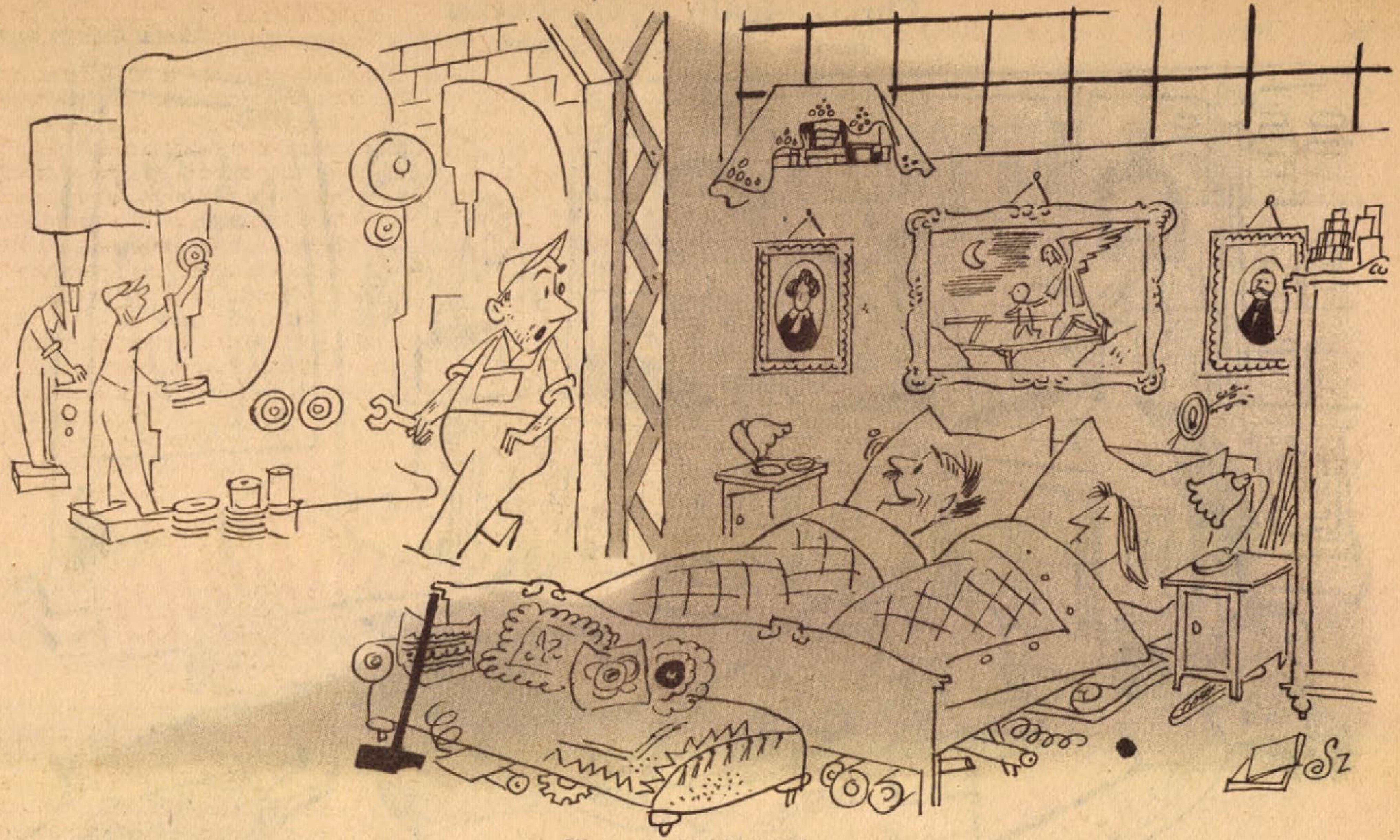
Beszélni arany! *Avagy: a karrier titka*

Kaján Tibor rajza

EGYSZERŰSÍTÉS

Szür-Szabó József rajza

— Mi az, te ideköltöztél?
— Igen, unok mindent hazacipelni . . .

Arkadij Vasziljev:

Gyászjelentés

Jákov Ivánovics hallgatagon vetkőzött le, gyászfátyolos arccal vonult be a fürdőszobába kézmosásra és csak onnan lehetett hallani a vízcsobogástól elhalkult hangját:

— Mivel törülközzem meg?

A felesége törülközőt adott a kezébe és imigyen érdeklődött:

— Miért vagy ilyen búvalbélelt, Jása?

A férj nagyot sóhajtott, de nem válaszolt. Csak ebéd közben jelentette ki bánatos szívvel:

— Szemjon Szemjonovics az örökkévalóságba költözött. Beadta a kulcsot szegény.

Az asszony is sóhajtott, megtörülte a szemét a köténye sarkával.

— Kitől hallottad?

— Lavrov telefonált. Beleegyezésemet kérte, hogy az én nevemet is feltüntethessék a gyászjelentés aláírói közt. Azt mondta, hogy mindenki aláírta: Arbuzov, Vanyukov, Jurkin, a helyettese. Szóval mindenki. Abécé sorrendben.

— Mi az, hogy mindenki? — kérdezte a felesége.

— Az egész vezetőség.

— Hiszen te nem vagy benne a vezetőségben!

— Úgy látszik, beleszámítanak. Nézd, kisanyám, ez nem olyan egyszerű, ezt nem csinálják olyan hübelebalázs módjára. A gyászjelentés alá nem írják oda minden pityipalkónak a nevét. Mit pityeregsz, mama?

— Iván Szemjonovicsot sajnálom. Jó ember volt.

— Az. Becsületes. Okos.

Ezután a férj belenézett az újságba, majd félretolta és mohón látott hozzá a reggelihez. Az asszony eléje tálalta a tükörtojást. Maga is az újságot kezdte böngészni. Amikor meglátta a gyászkeretes jelentést, megint elkezdett pityeregni.

— Meghasad a szívem! Végtelenül sajnálom Iván Szemjonovicsot.

A férj odább tolta a tojástartót. Dühösen kezdte kavarni a kávét, s magából kikelve mondta:

— Egy hülyével kevesebb van a világon. Zavaros fejű ember volt és lopott, mint a szarka.

Nagy robajjal állt fel, magára kapta a ruháit, elrohant. Úgy becsapta maga mögött az ajtót, hogy még a kávéscsésze is darabokra tört ijedtében. Az asszony sírva fakadt — azt hitte, ő a hibás valamiben. Pedig nem ő volt a hibás, hanem az ügyeletes szerkesztő. Amikor a lapot tördelték, a hasáb, amelyikben a gyászjelentés volt, néhány sorral hosszabbra sikerült. A szerkesztő egy kicsit megkurtította. Az aláírt öt nevet egyszerűen kihagyta és csak ennyit írt oda: „é s a t ö b b i e k".

Oroszból fordította:
Pogonyi Antal

Kapuzárás után az állványerdőben

Toncz Tibor rajza

A házmester: Na, tessék ebből megélni! . . .

Önkiszolgáló gyógyszertár

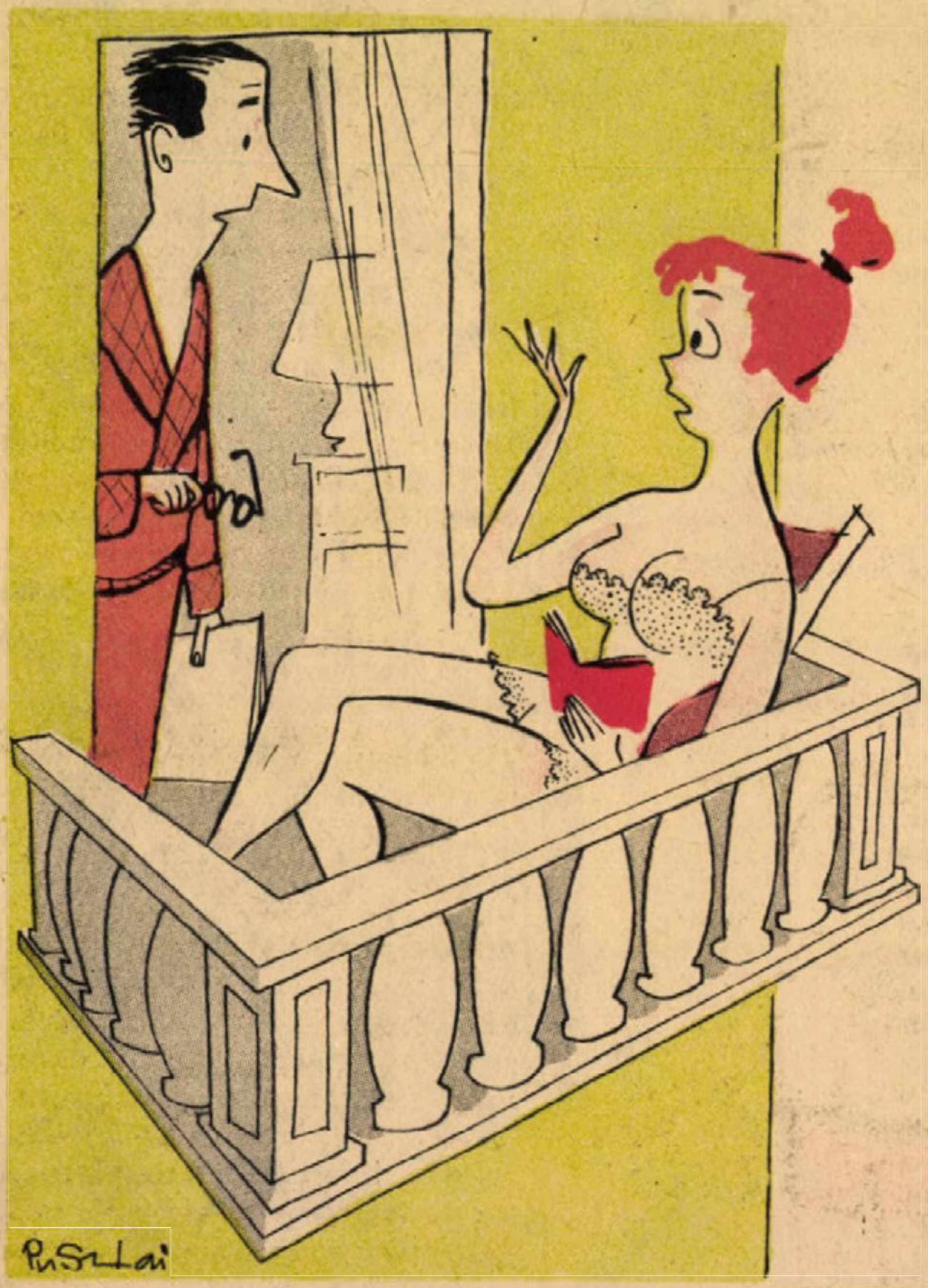
(Meg ne valósítsák az istenért!)

Várnai György rajza

Tatarozás után

Pusztai Pál rajza

— Csak nem képzeled, hogy felveszem a lila pongyolámat zöld falhoz! ...

Vacsora a Kislugasban

Amidőn a Kislugashoz címzett kertvendéglő szerény és jómodorú felszolgálójának azt mondtam, hogy a halászlé, amit felszolgált, fertelmesen mocsárízű s ezért azt elfogyasztani nem áll módomban, csak nézett rám szelíden. Tekintetéből megértés és jóság sugárzott. Felvette a tálat az asztalról, de nem indult el azonnal. Várt. Várta türelmesen, hogy mit óhajtok még ezügyben tenni. Kérem-e a panaszkönyvet, hívatom-e az üzletvezetőt, vagy minden tárgyalás mellőzésével egy újabb halászlét követelek-e (csereként), esetleg egy újabb halászlét *rendelek*, a saját költségemre, vagy sertéssültet csereként, vagy sertéssültet pénzért — és egyáltalán mit kívánok cselekedni?

Én azonban egy szót sem szóltam, csak visszanéztem rá bánatosan és nem kevésbé türelmesen. Mit óhajt tenni? Szó nélkül kicseréli-e, vagy bocsánatot kér és nem cseréli ki — és egyáltalán: mit kíván tenni?

Néhány másodperc telt el így, s mikor látta, hogy nincsenek ellenséges szándékaim, eltávozott, magamra hagyva rossz szájízemmel. Később azonban, amikor megint arra vetődött, megállítottam egy kis diskurzusra.

— Most mi lesz? — kérdeztem.

— Nem tudjuk kicserélni. Nekünk ki van adagolva a hal.

— De hiszen ehetetlen volt!

— Sajnos. Azonban mi élő halat kapunk s az élő halon nem érzik a mocsárszag.

— Vagyis nekem ki kell fizetnem az ehetetlen halat.

— Hát igen. Nem tudunk okosabbat kitalálni.

— Sokan otthagyják?

— A mocsárízűt mindenki.

— És mindenki kifizeti?

— Igen. Nem tudunk okosabbat kitalálni.

— Na jó. Csak még annyit mondjon, mint magánember: megvan erről az ön véleménye?

— Meg, kérem.

Ezekután teljesen megnyugodva a változhatatlanban, kifizettem a halat. Jelzem nem volt drága. Tizenegy nyolcvan.

Plusz zenedíj, persze.

Mert aki mulat, az fizessen.

t. l.

Pesti tudósítónktól

Fejlődünk, fejlődünk. Gyorsítják a közlekedést, a kiszolgálást, az ügyvitelt.

Álmaimban már megjelent a jövő kórháza, amelyen tábla hirdeti:
VAKBÉLMŰTÉT MEGVÁRHATÓ.

*

Ha egy kis humor volna a Meteorológiai Intézetben, a kánikulát így jelentené be:

— A hideg további csökkenése várható.

*

Egy barátomnak, aki reumában szenved, új gyógyszert ajánlottak. Imigyen:

— Új svájci szer, nagyszerű eredményeket értek el vele. És nincs semmi kellemetlen utóhatása.

— Nincs? — kérdezte barátom csalódottan.

Már elment a kedve az új gyógyszertől.

f. l.

Útszéli hang a bécsi sajtóban

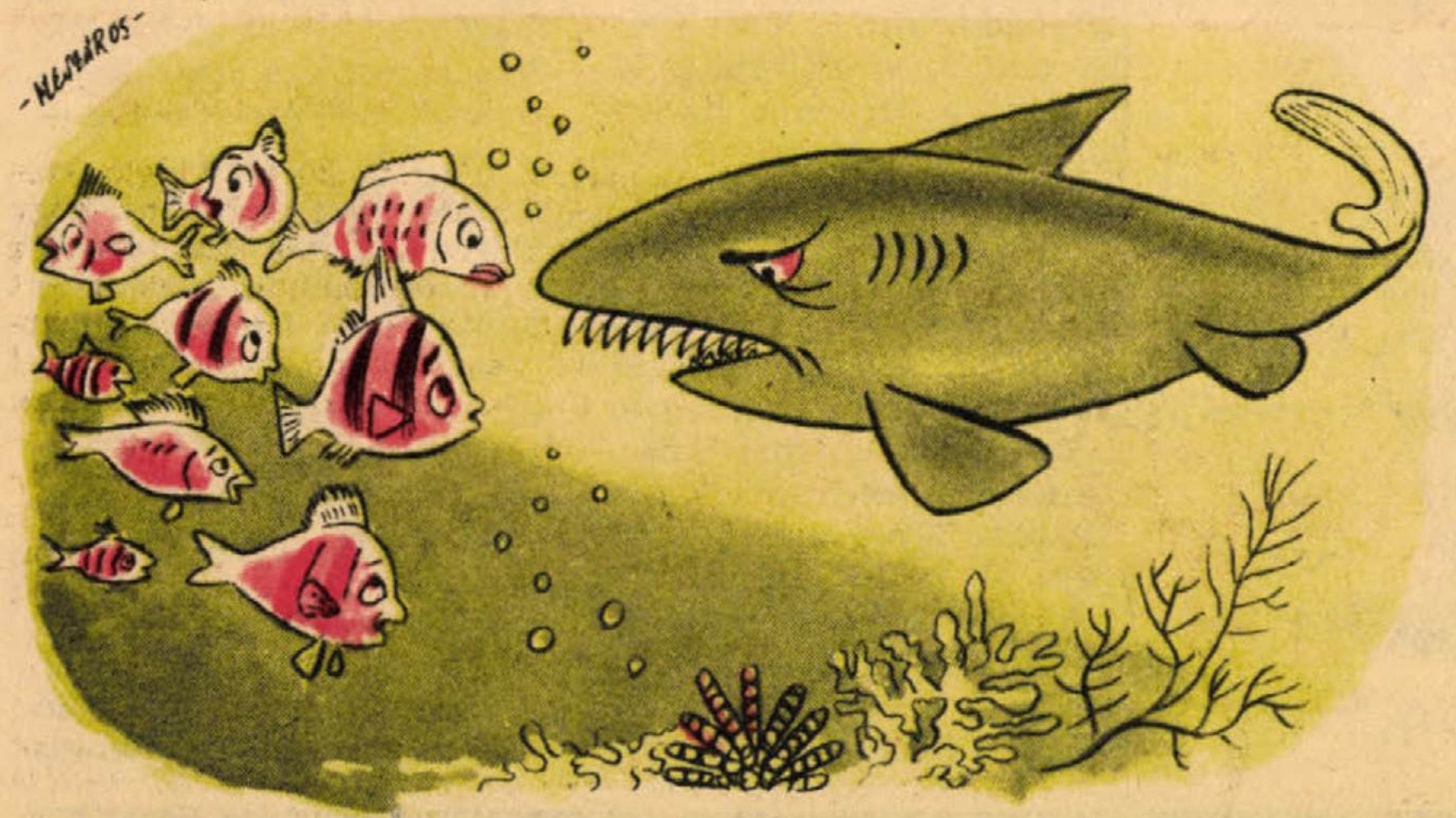
Szegő Gizi rajza

— Gréte, fogja be a fülét! Magyarországról diktálok egy cikket.

Példázat a nyílt véleménycseréről

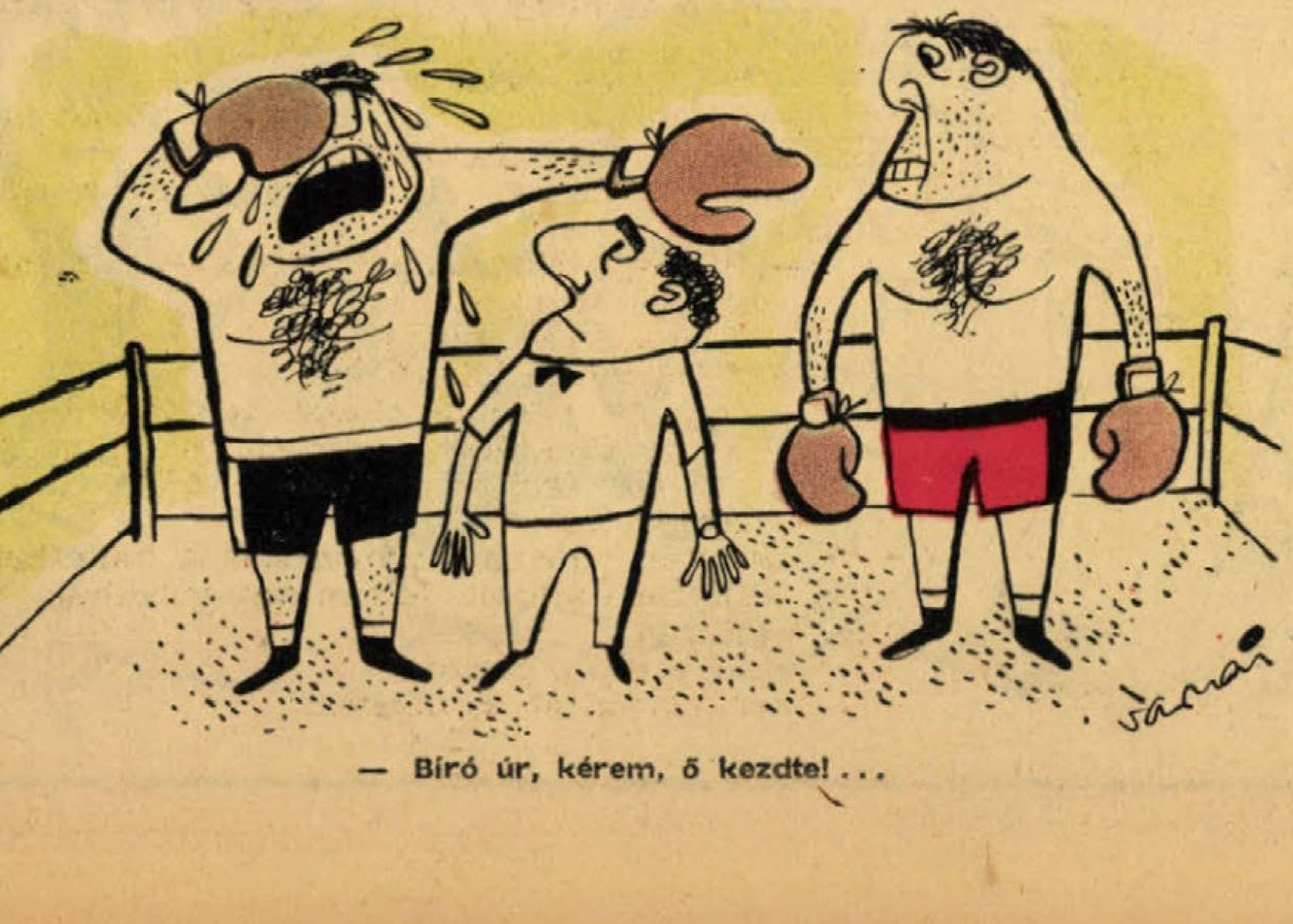
Mészáros András rajza

— Kedves haltársaim, nyugodtan mondja el mindenki a véleményét!

Ökölvívó mérkőzésen

Várnai György rajza

— Bíró úr, kérem, ő kezdte! ...

Egy kiváló amerikai diplomata ...

Az angol és az amerikai lapok egyaránt a megrökönyödés hangján írnak Mr. Maxwell Gluckról, az Egyesült Államok új ceyloni nagykövetéről. Mr. Gluck szokás szerint megjelent egy kongresszusi bizottság előtt, ahol a következő két apróság derült ki a Távol-Keletre küldött új amerikai diplomatáról:

1. *Nem tudta, mi a neve a ceyloni miniszterelnöknek.*
2. *Nem volt benne biztos, hogy kicsoda Nehru.*

Némi átképzésnek vetették alá, s most már tudja, hogy a ceyloni miniszterelnök neve Bandaranaike, de saját bevallása szerint még komoly nehézségei vannak a kiejtéssel. Hogy Nehru kilétének felderítésében menynyire jutott előre a nagykövet, arról nincs híradás.

Aggasztó idegmegnyugtatók ...

Az angol orvosok értekezletén, amelyet Newcastleban tartottak, dr. Louis Minski kifejtette, hogy a megnyugtató szerek súlyos erkölcsi károkat okozhatnak az emberiségnek. Megnyugtatják az embereket akkor is, amikor egyáltalán nem helyes megnyugodniok. Az idegmegnyugtató szerek megnyugtatják a gonosz embereket, a bűnözőket, s mindazokat, akiket helytelen viselkedésük miatt joggal kellene kínoznia a lelkiismeretfurdalásnak.

Az erkölcsi világrend érdekében az ilyen embereknek nyugtalanító, idegőrlő, bűntudatfokozó szereket kellene szedniök.

Revans

(Ha majd az operettszínészek visszaadják Tolnay Klári és Básti Lajos Maya-beli kiruccanását...)

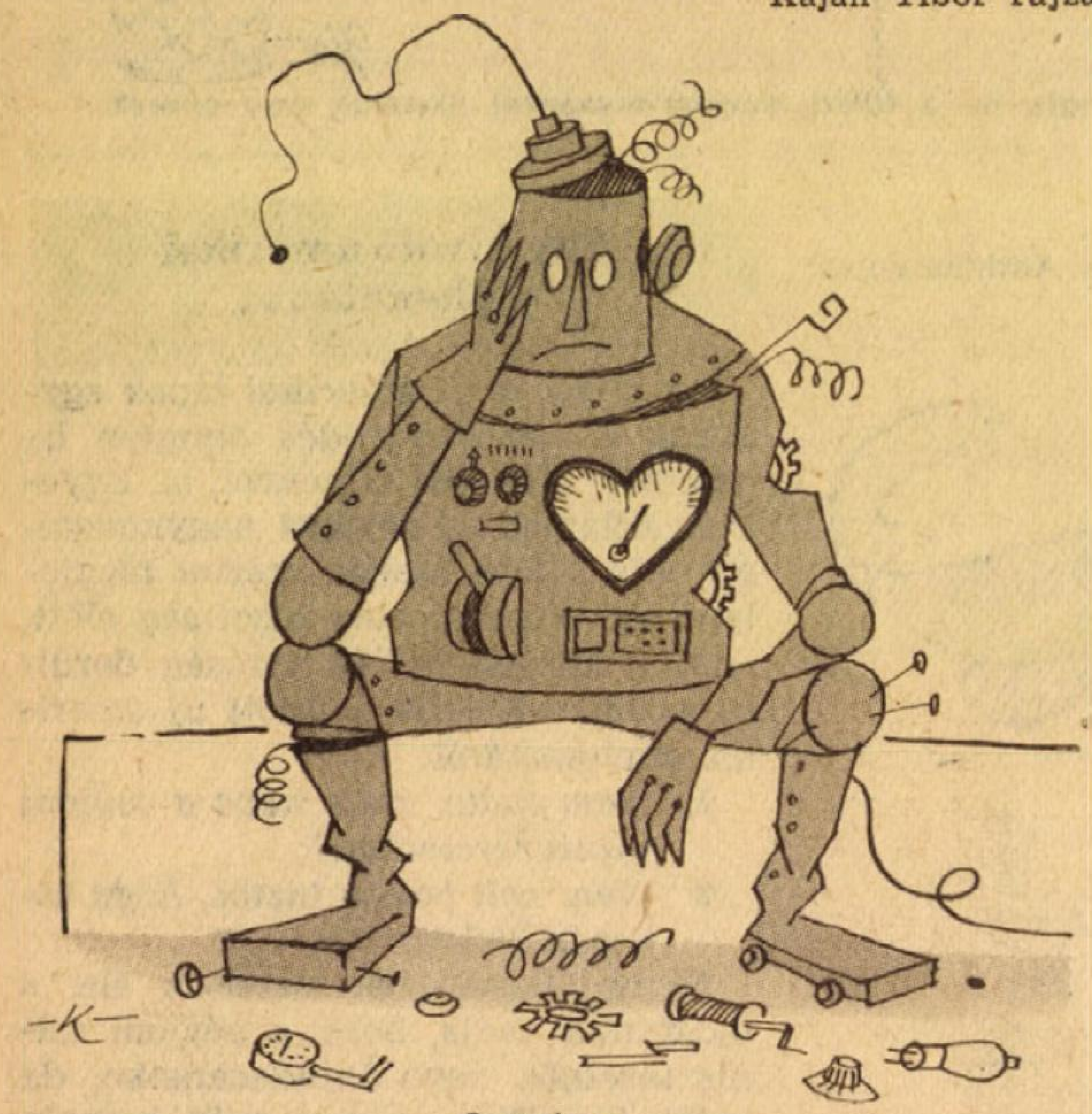
Sándor Károly rajza

— Itt a mé-, itt a mé, itt a méregpohár!...

Gépkorszak

Kaján Tibor rajza

Szerelem

A cipő

Öltözöm. Kinyitom a kabinom. Így. Blúz, szoknya, karóra. Most jön a cipő. De hol a cipőm. Nincs a kabinban. Dőre módon még végig is tapogatom a sarkokat. Nincs!

Most mit csináljak? Kilencre okvetlenül ott kell lennem az értekezleten, én tartom a beszámolót. Már nincs időm hazatelefonálni, hogy hozzanak ki nekem a Palatinusra egy cipőt.

Mi hát a teendő?

Kövér nő vetkőzik előttem. Most dobta el a cipőjét hanyag, szeles mozdulattal, csak úgy koppant. Hogy egyesek hogy bánnak legféltettebb kincsükkel... Különben kitaposott sarkú, fehérbetétes, legalább negyvenes. A bizományiban gúnykacajjal dobnák vissza. Én most mégis olyan sóvárogva, olyan forró tekintettel bámulom... Most nem néz ide. A ruháját rakja be a kabinba. Mi lenne, ha villámgyorsan felragadnám, gyors szökelléssel elfutnék vele és a bejáratnál felvenném. Észrevenné. Hangos: Tolvaj, fogják meg! — kiáltással vetné magát utánam. Futnék. Kezemben az egyik betétes fehér, mert nem lenne már időm mindkettőt felhúzni. Nyomomban a kopók. Mert ezt tudják. Üldözni azokat, akik pillanatnyi szorultságukban cipőket vesznek kölcsön. Ahelyett, hogy a villamosok zsúfoltsága, vagy a bürokrácia túlkapásaival szemben lépnének fel.

Nem, más megoldást kell keresnem.

Na és, ha cipő nélkül sétálnék ki? Nylonblúz, NDK import szaténkarton szoknya, fonott kosár — és mezítláb? Arcomon a divathölgyek könnyű, természetes kis mosolyával. Legújabb divat. Párizsban egyszerűen megőrülnek a nők, hogy mezítláb járhassanak.

Még jobb. És ha emelt fővel, lassan sétálnék végig a Nagykörúton, fejem körül az új tanhirdetők dicsfényével. Mert nem a cipőben van a boldogság, hanem a léleknek az ő nyugalmában. Azt hinnék, valami új szekta. Nem jó. Szektáriánizmus.

Valaki most megszólal a hátam mögött. — Nem a magáé ez? — Megfordulok. A kabinosnő. A kezében — nem játszi képzelet műve — az én fehér cipőm.

— Kintfelejtette, félretettem. Hogy egyesek milyen szórakozottak, épp csak a fejüket nem felejtik itt.

Átveszem a cipőt. Kutatok a retikülömben. Egy tízest adok neki. Most mit csináljak? Csak egy húszasom van és egy kétforintosom.

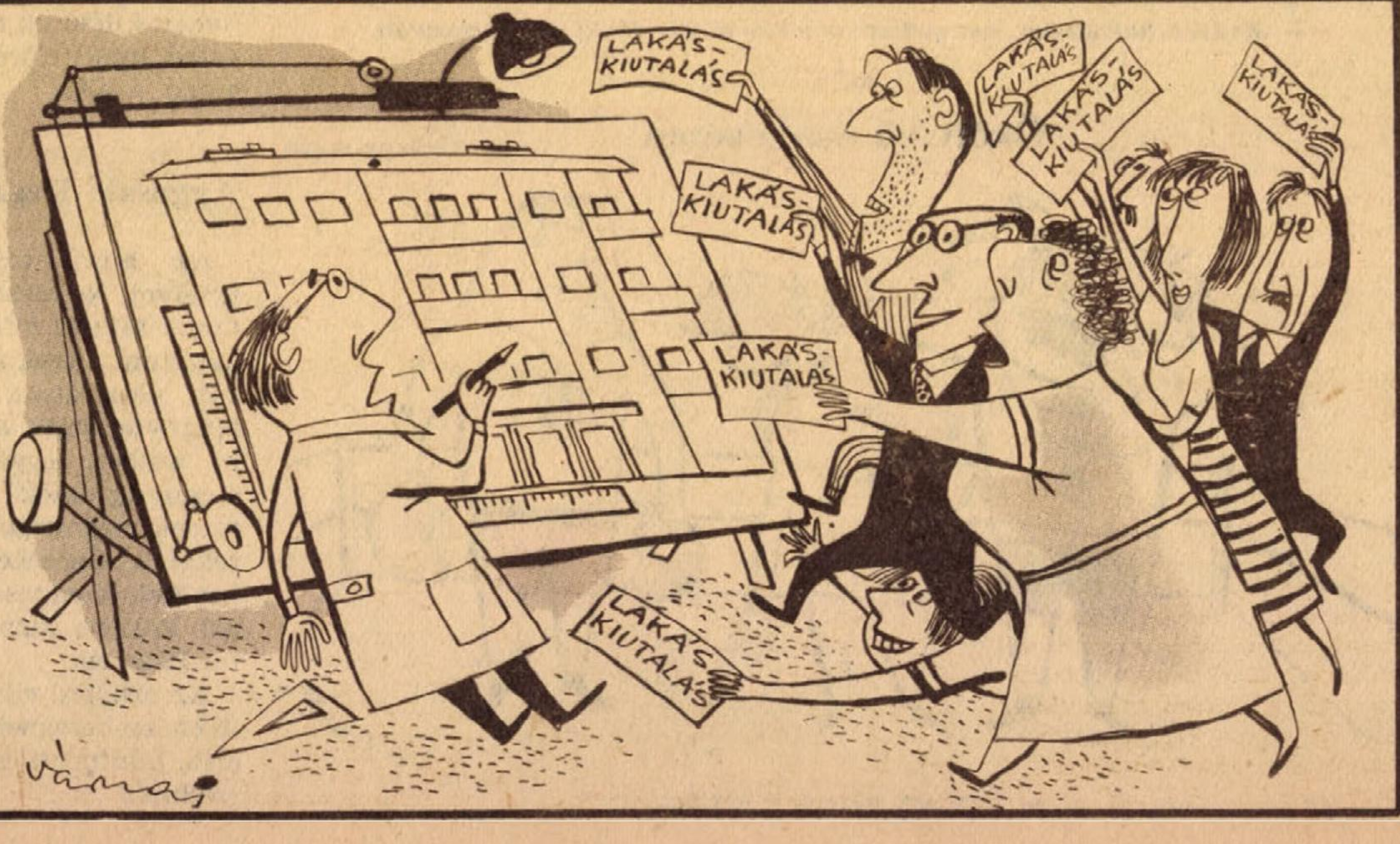
— Köszönöm, kedves kabinosnő. Tessék két forint.

A pénzzel azért ne dobálózzunk.

Kertész Magda

Jelentés a lakásfrontról

Várnai György rajza

— Könyörgök, legalább addig várjanak, amíg a tervrajzot befejezem...

Kanyevszkij rajza a moszkvai „Krokodil"-ból

— Hol mocskoltad így össze magad?
— Véletlenül belekerültem a Szabad Európa hullámhosszába ...

OLCSÓ BESZERZÉS

Mink Sanyi Levicén töltött két hetet. Amikor hazajött és az irodában először találkoztunk, kétszer megfordult előttem és kérdően nézett rám.

— Mit szólsz ehhez a gyönyörű bőrberihez?

— Remek! — fuvoláztam, de a kabát megérdemelte a legelragadottabb jelzőt is. Az anyag olyan nehéz volt, mint a bársony. A kabát szabása tökéletes munkáról árulkodott. Őszintén megdicsértem.

— Cseszkóból hoztam. Fillérekért! — hadarta gyorsan Mink és azzal otthagyott.

Másnap reggel Selyem Finci képesztett el egy pár csodálatosan szép nylonharisnyával. Boldogan simogattam meg a lábát, akarom mondani a harisnyát és még a földön guggoltam, amikor továbblihegett s az ajtóból kiabálta vissza.

— Nem is hiszi, milyen olcsón jutottam hozzá. Csehszlovákiában vettem fillérekért.

Cserepes a cipőjét vette, Magaziner a sínadrágját, Vilma egy kockás biciklialjat. Mindenki hozott valami szépet, finomat, értékeset és mindenki azzal nyugtatott meg:

— Csehszlovákiában ezt mind fillérekért árulják!

Boldogan hittem el minden szavukat és két hónappal ezelőtt megagitáltam Irént egy csehszlovákiai útra. Nem ment könnyen a dolog. Rengeteg iratot kellett beszerezni. Számtalan kérdésre kellett válaszolni. Sőt hazudtam magunknak egy súlyosan beteg nagynénit, aki engem akar minden áron látni.

Végre tegnap megkaptuk az iratokat. Dolgaink a legnagyobb rendben állnak és holnap reggel hétkor indulunk. A határt Szobnál fogjuk átlépni s egy nap múlva már haza is jövünk. Nem megyek Kassára, nem érdekel a Tátra, eszem ágában sincsen pisztrángra halászni, reumám sincsen, amit Pöstyénben kellene kikúrálni.

De most bizalmasan megmondom önöknek, hogy bevásárolni megyünk. Aránylag elég jól gazdálkodtunk a pénzzel, mert miután megváltottuk a vasúti jegyet oda-vissza, maradt ötven forintunk. A gyengébbek kedvéért megjegyzem, ötezer fillérünk.

Nekem kell egy felöltő. Ezt fillérekért megvesszük. Remélem, hogy kétszáz fillér bőségesen elég lesz. A feleségemnek nehéz a járása. Szeretném néhány évre ellátni cipővel és nylonharisnyával. Ha ötszáz fillért rászánok, nem lesz rá gondom. Veszek magamnak egy bilgerit, az asszonynak egy kisestélyit, egy pongyolát, néhány nyakkendőt, három méter férfiszövetet és hogy ezután megspóroljam az autóbuszköltséget, veszek egy kerékpárt.

Ez a szándék és ha néhány nap múlva káprázatosan kiöltözve önökkel az utcán találkozok, boldogan mondhatom:

— Ezt mind fillérekért hoztam Cseszkóból.

És remélem, hogy önök sem fognak engem bolondnak nézni, ahogyan én sem néztem senkit hülyének a barátaim közül.

Rossi

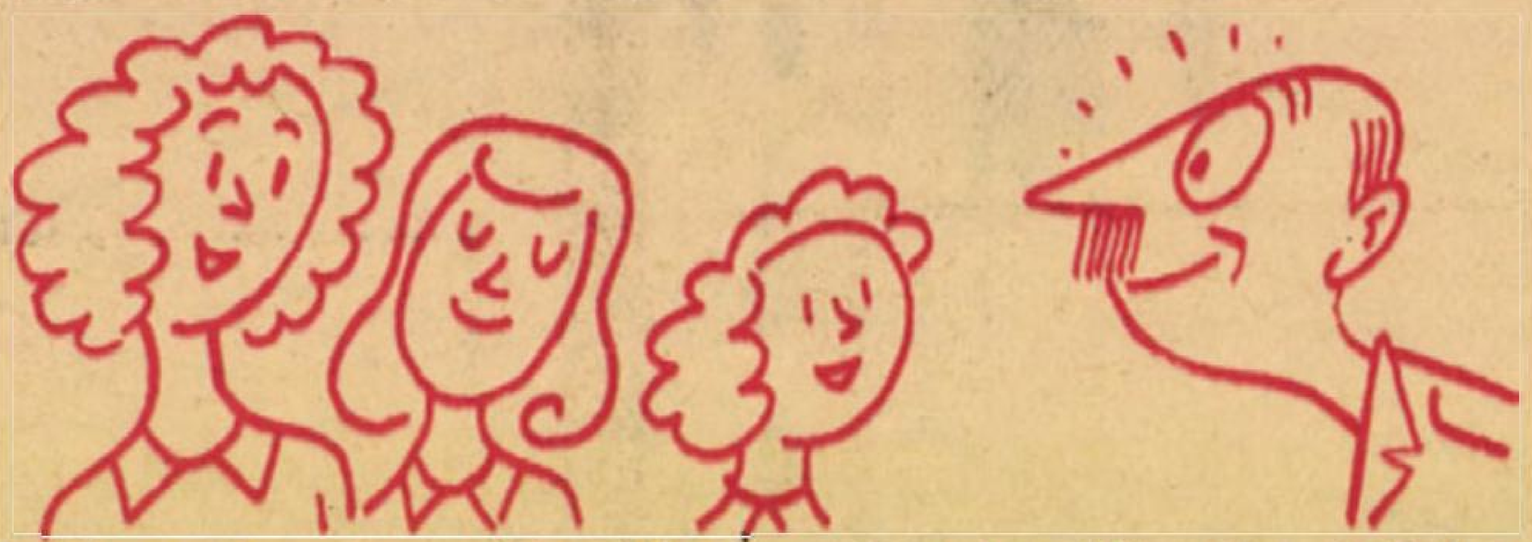
Erkölcsrendészeten

Toncz Tibor rajza

— Amint látom, van magának tisztességes foglalkozása is. Miért nem dolgozik, mint műszerész?
— Nem szeretem a babra munkát!

Három asszony

Szép volt az erdő, magasak a hegyek, mélyek a völgyek. Hajnalig nyitva volt a bár és ez könnyen érthetővé teszi, miért nem jutott eszébe Ürge Jenőnek sem a reumája, sem az otthon agyondédelgetett ízületi csúza. Néha még Mátranyéken is hallani vélte felesége hangját: „Mindig csak nyüszíteni tudsz, hogy itt fáj, meg ott fáj, de ha sakkról van szó, nem fáj semmi." Ebben sok igazság volt, de Ürge Jenő nem érzett lelkiismeretfurdalást, mert bár az asszonyt és összes panaszaival együtt a reumáját is Pesten hagyta, egy pillanatig sem volt kétsége afelől, hogy mire letelik a két hét, mindezt ismét megtalálja otthon.

Egyelőre tehát csak a mának élt és egyedül lakott fent a manzardon, a „Fénysugár" című erdei lak harminchárom szobájának egyik egyágyasában, ami módfelett büszkévé tette. Elvégre az egyágyast mindig az kapja, akinek protekciója van, mert miért is kapna egyágyast az, akinek még ez sincs.

Nagy tervei voltak.

Mátranyéken minden férfira legalább két nő jutott (ami férfiszemmel nézve megnyugtató arány), de Ürge Jenőre kivételesen három, ami még megnyugtatóbb volt számára. Nem részletezem: Ürge Jenő a három közül legalább egyet meg akart hódítani.

Eszterrel kezdte, aki szent volt és ájtatos. Csak rumot ivott. Nem sokat, két-három féldecit csupán és utána felzarándokolt a hegytetőre, ahol a fenyvesek között a kis kápolna rejtőzött. Jenő ott lihegett mellette, megmegpihent, aztán megint nekirugaszkodott. Az asszony nagyon kedves volt Jenőhöz, aki úgy érezte, hogy már csak egy lépést kell megtennie... És akkor Eszter megint hallgatag lett és ájtatos. Ürge Jenő hiába töprengett, hogy mi segítette át az asszonyt a válságon: a rum, a kápolna, vagy mind a kettő együtt, nem tudta megfejteni a titkot. Annyi azonban bizonyos, hogy Eszter ellenállt minden kísértésnek. Hű maradt...

Három nap után világossá vált Ürge Jenő előtt, hogy kár a féldecikért, a kápolna-túrákért és az időért. Az esti alkonyatban már Pötyikével sétált. Ez négy napig tartott, de Ürge legnagyobb megrökönyödésére ő is hű maradt. Pedig Pötyi nem volt sem ájtatos, sem szent, nem ivott és nem járt a kápolnába. Viszont naponta kapott levelet a férjétől és azt naponta négyszer felolvasta Jenőnek. Pontosan tizenhatszor hallgatta szegény Ürge, hogy „Milliószor csókol a te utánad vágyakozó Gusztávod"...

Így került sor Ankára, aki teljesen kiismerhetetlen volt. Ivott is, meg nem is; járt a kápolnába, meg nem is; ájtatos volt, meg nem is. Ennyiben hasonlított a másik kettőre. Esténként együtt táncoltak a bárban, az asszony ráhajtotta fejét a férfi vállára, balkezével fent a gallér fölött átkarolta a nyakát, ami mély hatással volt Ürge Jenőre. Alig volt meglepő tehát abban, hogy amikor már csak két nap volt hátra az üdülésből, Ürge, fent a manzard-szoba előtt, halkan az asszony fülébe súgta: „Bemegyek magához." Anka nem is volt meglepve. „Meg van maga őrülve" — susogta vissza és orrával súrolta Ürge fülcimpáját. — „A manzardon mindenki mindent hall." Hangosan pedig így szólt:

— Jóéjszakát, Jenőke!

Kezet nyújtott, besurrant az ajtón és Jenőke jól hallotta kívülről, amint kettőt kattan a kulcs a zárban. Csak két lépést kellett mennie, hogy elfoglalja saját egyágyas szobáját, de ilyen ólomléptekkel még sohasem járt Ürge Jenő.

A reggelinél Anka vidáman üdvözölte.

— Miért nem jött be, maga csacsi? — szólt kedvesen a közléstől szinte kővémeredt Ürgének.

— Még maga kérdi? — dühösködött Ürge. — Hiszen kettőre zárta az ajtót!

Az asszony felnevetett.

— Nagy szamár maga, Jenőke! Igaza van, kettőre zártam: egyet be, egyet ki...

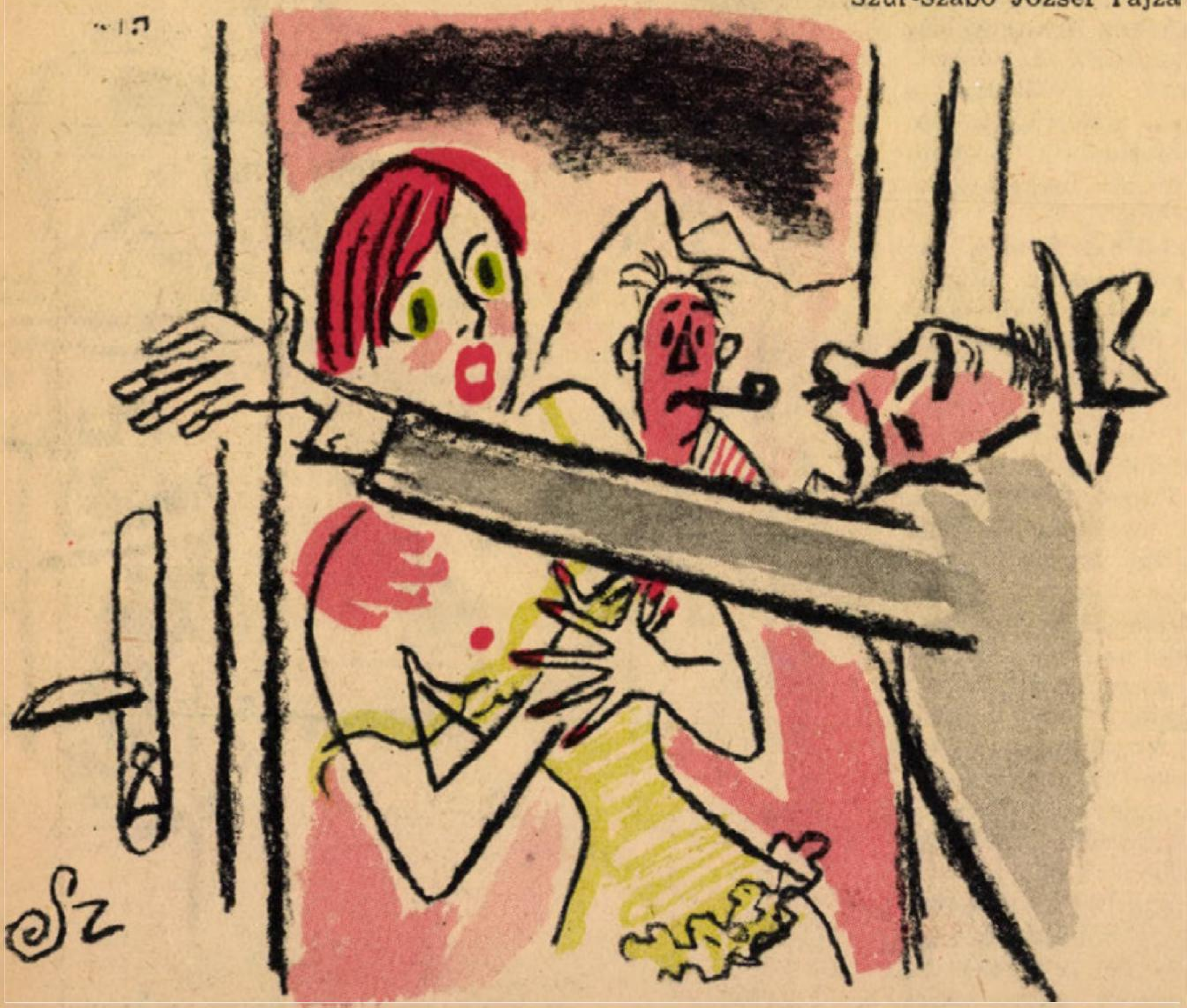
*

Ürge Jenő még aznap elutazott. Jövőre ismét eljön, újra kezdeni. Pedig már tudja, hogy Anka valóban kettőre zárta az ajtót, éspedig: egyet be és még egyet be...

Földes György

Bevezetik az ágynyilvántartást az idegenforgalom számára

Szűr-Szabó József rajza

— Most rajtacsíptelek a barátoddal!
— Apukám esküszöm, hogy az IBUSZ küldte!

A humor Könyvéből

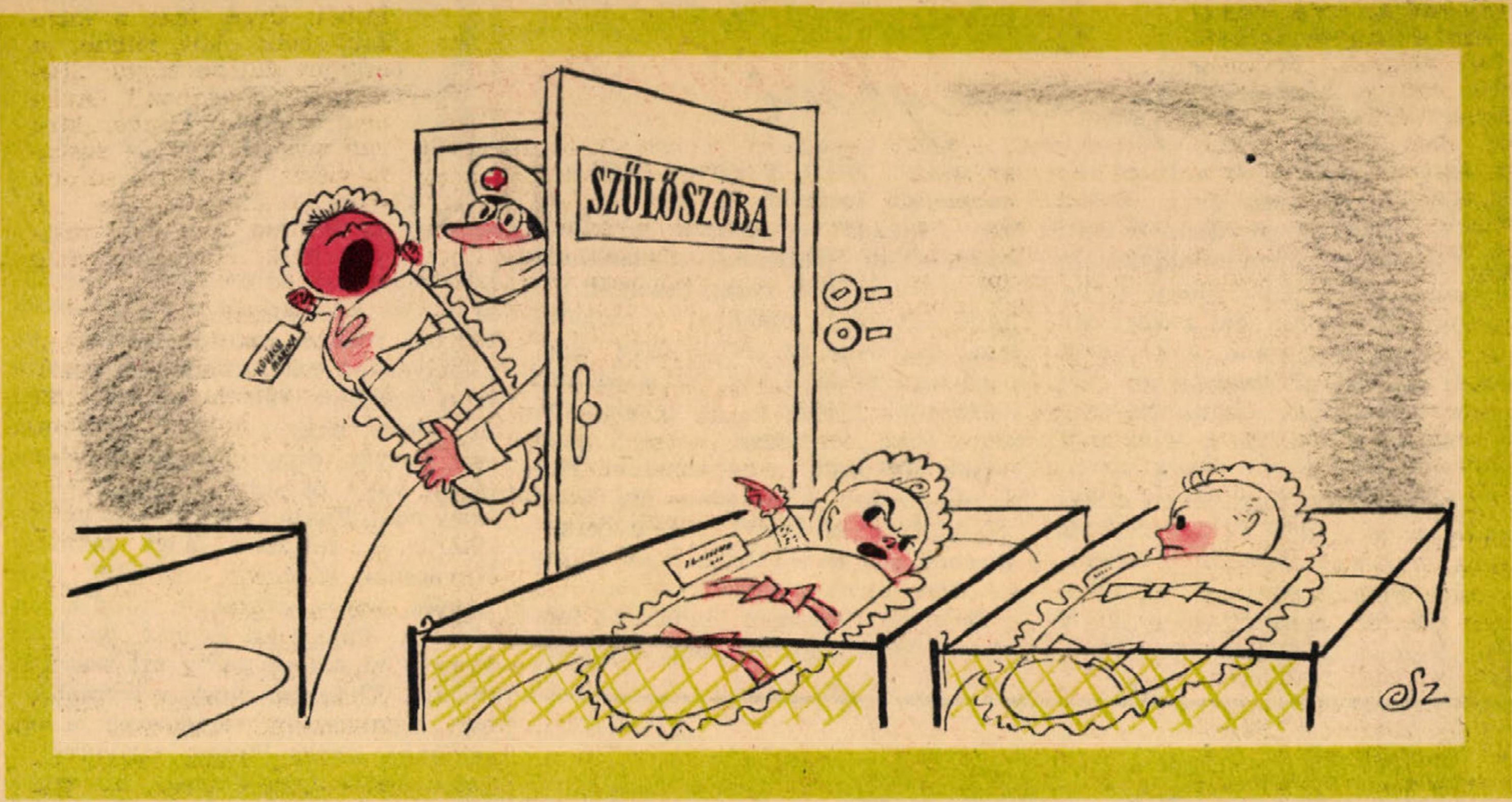
LORENZO PEROSI olasz zeneszerző egyik művének milánói próbáján hirtelen lekopogta a zenekart.
— Reggelizett már? — kérdezte az egyik fagottistától.
— Még nem, maestro.
— Akkor nyilván ez az oka, hogy lenyeli a hangokat.

FRANKLIN BENJÁMIN szűkebb társaságban beszélgetett az általa felfedezett légköri elektromosságról és a villámhárítóról.
— Azután mire szolgál ez a felfedezés? — kérdezte az egyik jelenlevő.
— Mire szolgál egy újszülött? — kérdezett vissza Franklin.

MARK TWAIN, a világhírű amerikai humorista egy éppen elkészült festményben gyönyörködött James Whistler műtermében.
— Kitűnő! — mondta. — De itt, oldalt az ön helyében kitörölném ezeket a felhőket.
— Vigyázzon, uram! — kiáltott fel a Mark Twain kézmozdulatától meghökkent Whistler. — Nem látja, hogy a festék még nedves?
— Sebaj! — hangzott a megnyugtató válasz. — Kesztyű van rajtam.

INTRIKA

Szür-Szabó József rajza

— Most persze jár a szája! De hol volt októberben?...

Dinnye vers

Álmomban egy dinnye-hegyen
Kapaszkodtam felfelé;
Néztem: lábam hová tegyem,
Csuszós volt a dinnyelé.

Utam közben a dinnyéken
— Mint ajtókon a gyerek —
Kopogtattam, s félve kérdtem:
— Mit lelek, ha bemegyek?

Óvatosan érdeklődtem:
— Van benn cukortartalom? —
Visszasúgták egyre többen:
„Maradjon kinn, angyalom!"

Az őszintébb dinnyefajta
Meg is mondta: „Tök vagyok.
Ha megkóstol, lelke rajta!
Szeme többé nem ragyog..."

Volt, amelyik csúfolódva
Azt mondta, hogy: „Maga vak!
Nem látja, hogy undorodva
Kerülnek a darazsak?"

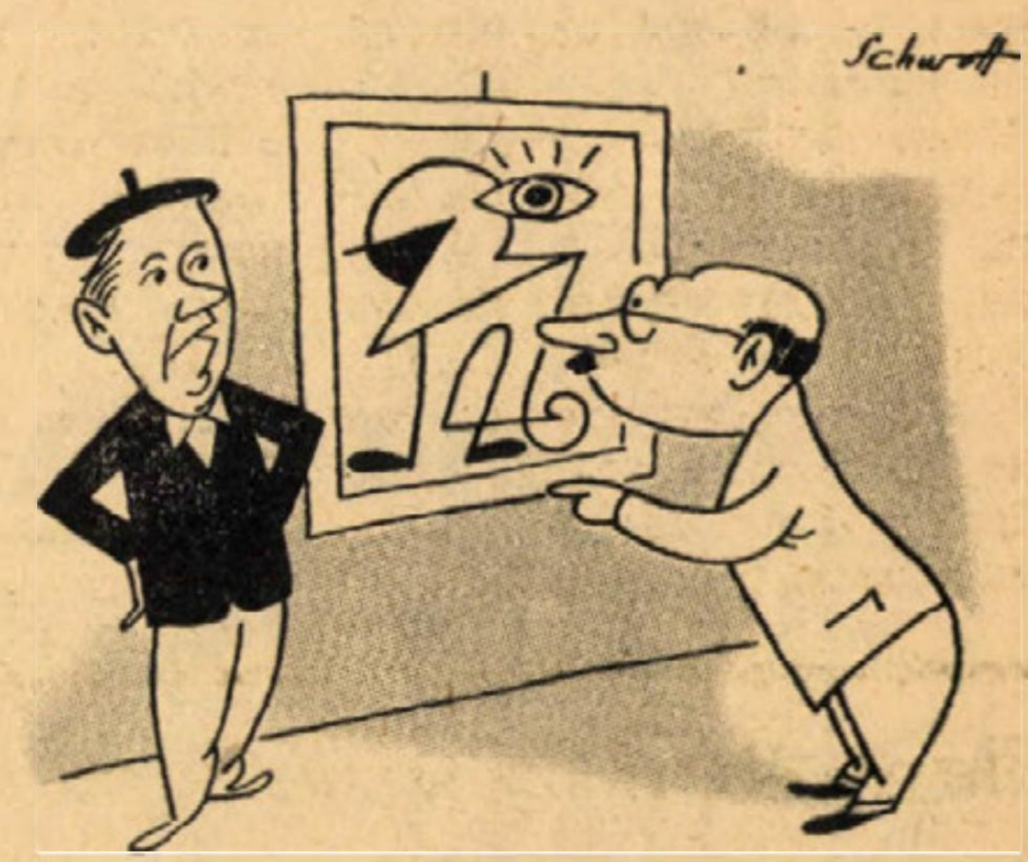
Végre egyet fenn az ormon
Átkaroltam: — Te vagy az,
Akiben majd nem csalódom,
Kit nem illet a panasz.

Belevágtam találomra,
S könnyem pergett lefele,
Ez nem tök volt — ez: uborka.
Hófehér volt a bele.

— Mért csaptál be? — sikoltottam.
Megfelelt rá, de nyomban:
„Mért legyek tök, mikor mostan
Épp uborkaszezon van!?"

K. Tóth Lenke

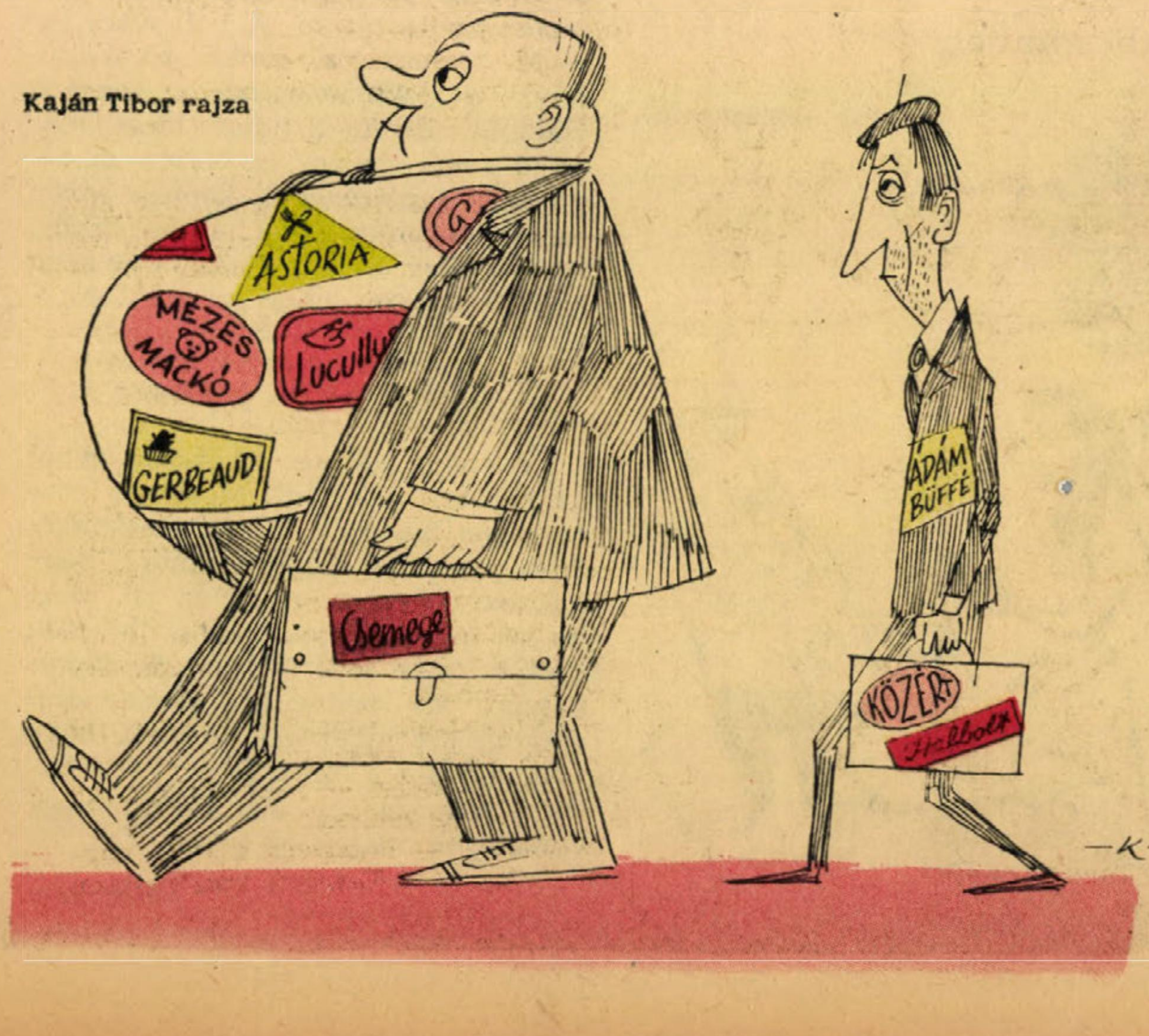
Gyakorlati szemlélet

— Mit szól a vásznamhoz?
— Remek! Hány forint volt métere?

INYENCEK

Kaján Tibor rajza

Egymásra találtak

Hegedűs István rajza

Egy nagyon gerinces ember töprengései

Mennyivel egyszerűbb volt az élet régebben, még egy évvel ezelőtt is. A házban két szomszédom volt: a bal oldali szomszédom baloldali volt, politikailag is, a jobb oldali pedig jobboldali. Ez engem nem zavart egy cseppet sem, mert mind a kettőnek felemelt ököllel „Szabadság"-ot köszöntem. A baloldali ebből látta, hogy jó elvtárssal van dolga, a jobboldali pedig félt tőlem, mint a tűztől. Aztán jöttek az októberi forradalom ellenforradalmi eseményei és tetszik tudni, hogy van az történelmi időkben... Az ember mondja ezt is, azt is, ami a szívén fekszik, aszerint, hogy kivel beszél. Nem is lett volna semmi baj, de akkor jött a krach... vagyis a szerencsés fordulat és véget ért az izé... Igenám, de most a bal oldali szomszédom jobboldali nacionalista lett, a jobb oldali pedig baloldali elhajló. Így hozta magával a történelem. De még ez mind nem elég, pechemre mind a két szomszédomat Kovácsnak hívják és én feledékeny, szórakozott természet vagyok, most tessék elképzelni a helyzetemet. Hol a jobbkovácsnak mondom azt, hogy „Szabadság, elvtárs!", hol a balkovácsnak súgom a fülébe, hogy alázatos tiszteletem, szomszéd úr...

És hogy miért nem jövök ki a farbával? Mert nem akarom, hogy kipöccintsenek az állásomból... Ugyanis... de ez diszkrét... a főnököm nagyon rendes, karakán elvtárs, de a helyettese csak januárban vágatta le a szakállát. Mit tudom én?! Kell az nekem, hogy a házból kiinduljon egy pletyka, hogy veszedelmes jobboldali vagy baloldali vagyok? Ugye hogy nem. Viszont még jobban komplikálja a helyzetet, hogy mindkét Kovácsnak kiterjedt családja van: feleség, anyós, gyerekek, mind a két oldalon. Jobboldali gyerek, baloldali gyerek, ki a fene tudja ezt számontartani. Előfordul, hogy a lépcsőházban egymásután találkozom a két anyóssal, amint jönnek szatyorral a csarnokból. Így jönnek ki aztán olyan dolgok, hogy a második emeleten az Internacionálét fütyülöm, és a földszinten, ahol a másik öregasszony totyog előttem, a Kossuth-nótát, és a végén kiderül, hogy kár volt a benzinért, mert az egészet fordítva csináltam.

Valamelyik nap is mi történt. Megyek le a lépcsőn, előttem megy az egyik Kovács-gyerek, tizenhároméves, szeplős kölyök és szemtelenül a pofámba bámul. Megsimogattam szöszke fejecskéjét és azt mondtam neki:

— Előre, kispajtás, mi újság az Úttörőknél?

Azt mondja erre ő:

— Mingyárt magába eresztek egy sorozatot, maga oppurtunista Krampusz!

Persze, a jobbkovács gyereke volt. Hát lehet ezt bírni idegekkel? Ha az egyik Kovács jön, eldugom a „Népszabadság"-ot, ha a másik jön, a kalapom mellé tűzöm. A balkovács falánál a moszkvai rádiót bömböltetem, a jobbkovácsénál Amerika Hangját. És mi a hála? Most már mind a két család, beleértve asszonyokat és gyerekeket, köpnek egyet, ha találkozunk a lépcsőházban. Csoda, ha az ember bedilizik? Egy este azon kaptam magam, hogy azt éneklem:

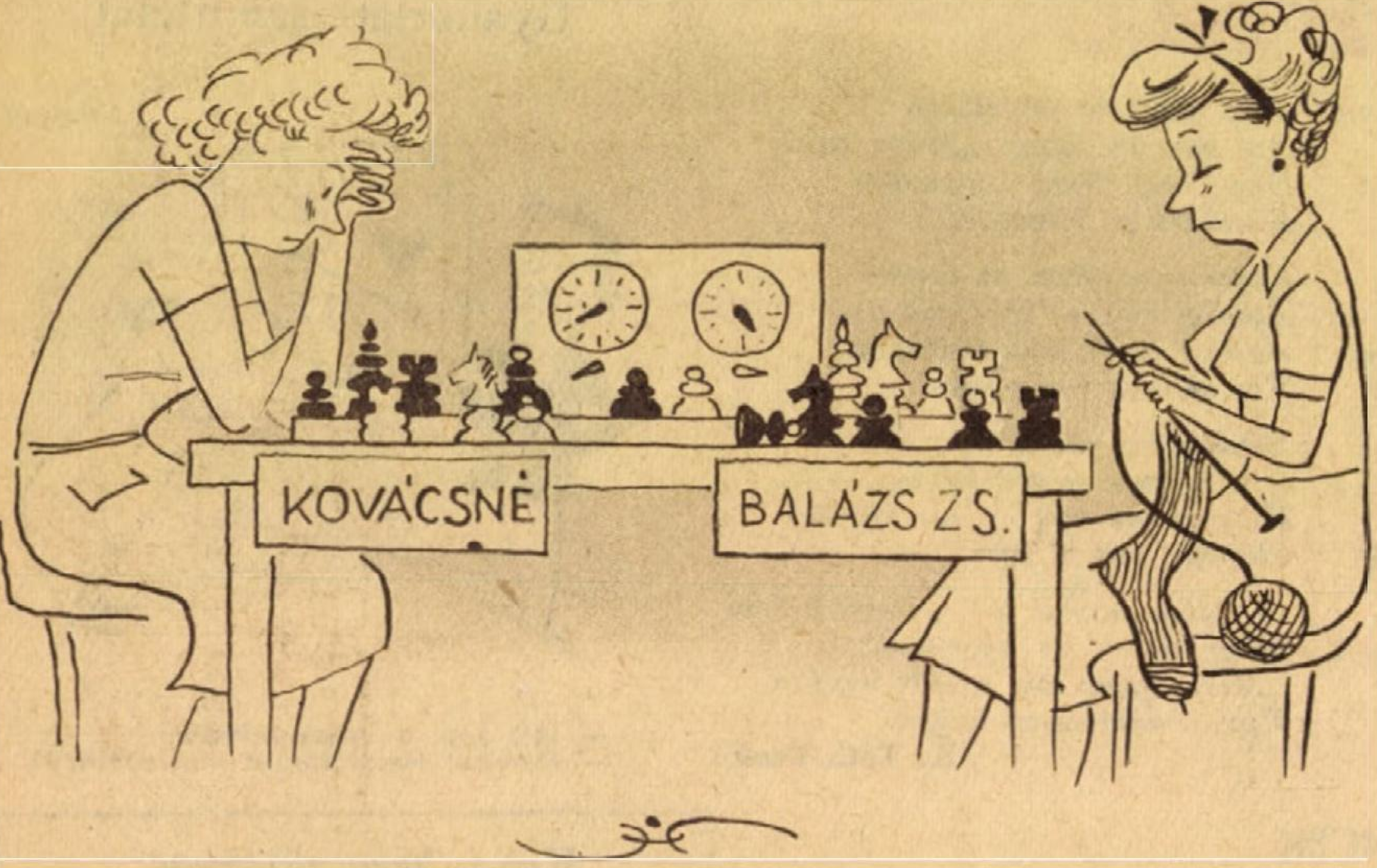
„Kossuth Lajos azt izente,
fel, fel, te éhes proletár..."

Kénytelen voltam elköltözni abból az átkozott lakásból. Most egy szuterénben lakom, ahol nincs szomszédom. Ha valaki mégis megkérdi, hogy vagyok, azt mondom: elég jól. Mert ha azt mondom: jól, még azt hihetik, örülök, hogy leverték az ellenforradalmat. Ha pedig azt mondanám: rosszul, azt hihetnék, búsulok, hogy nem sikerült a forradalom. Azt mondom: elég jól, ez azt jelenti, hogy események voltak és passz.

Gádor Béla

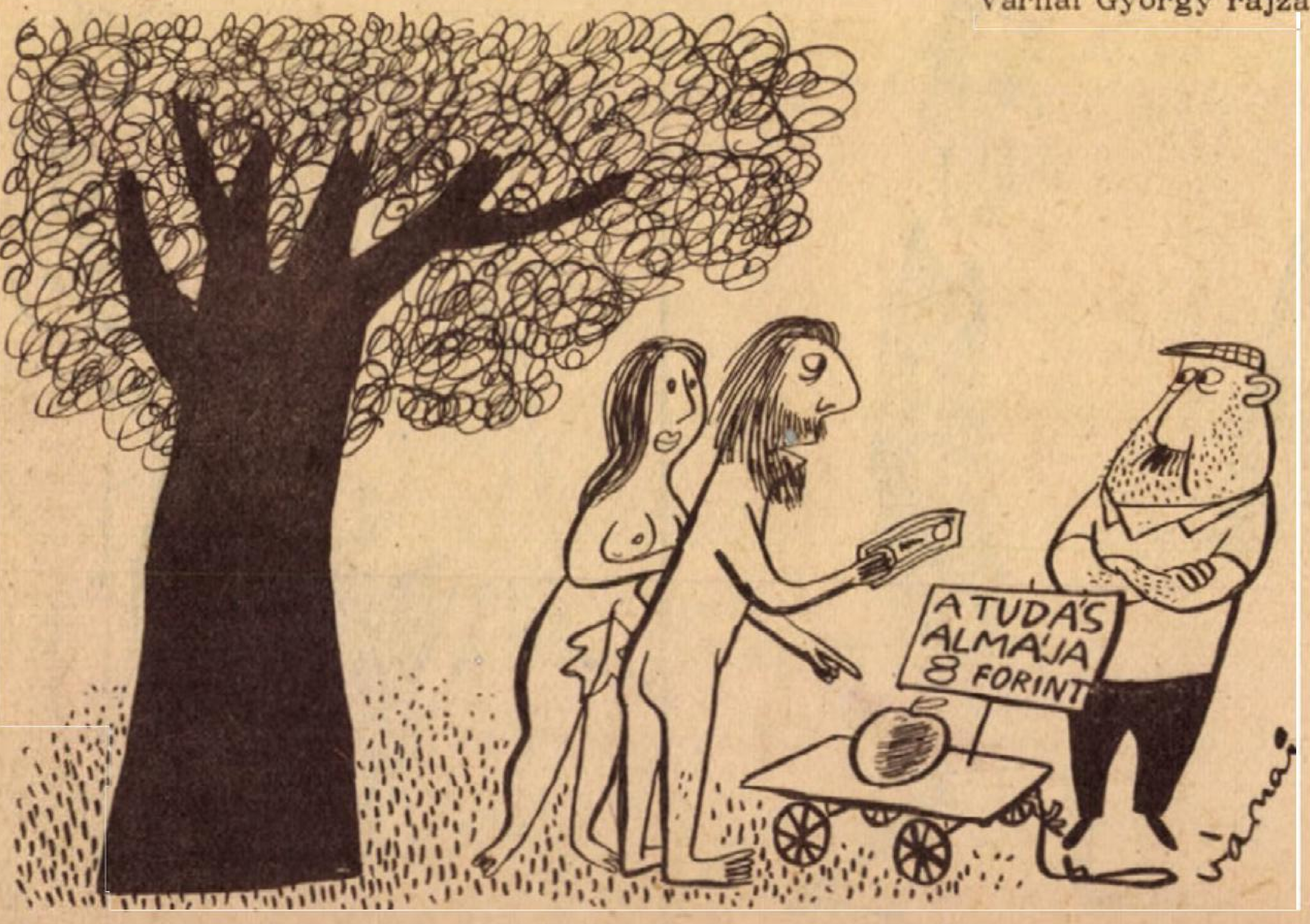
Női dolgok

Vasvári Anna rajza

Felvásárló a paradicsomban

Várnai György rajza

Komámasszony HOL AZ OLLÓ?

(Dráma hat képben.)

(Napjainkban igen közkedvelt irodalmi téma lett a disszidens-sors, sokoldalú és megható konfliktusok tárháza. Alant közölt színművem ez időszerű téma tömény kivonata, langyos vízben tetszés szerint higítható.)

Első kép:

(Lakás Pesten, az elhagyatottság érzését sugározza.)

ESZTER *(kezében egy bécsi képeslappal):* Azt írod, hogy hiányzom! Ostoba, meggondolatlan szerelmem! Elmegyek, érted megyek és visszahozlak! *(Disszidál.)*

Második kép:

(Bécsi bár, néhány meztelen vendéggel.

PÉTER *(hangosan mereng):* Most tudom csak, hogy mi is az a honvágy! Valamint Eszter is kell! Ó, én hebehurgya! Fizetek! *(Hazaszökik.)*

ESZTER *(tréningruhában, piszkosan, szöges cipővel belép):* Bonjour. Pétert keresem.

PINCÉR *(vágyakozva nézi):* Nincs. Visszamenni csikóbőrös Klauzál utcába. Parancsol itt elromlani?

ESZTER: Nyet. Megyek Péteremhez, megyek haza. Haza. Ich gehe, du gehst, er sie es geht. *(Hazaszökik.)*

Harmadik kép:

(Lakás Pesten. A falak között az elhagyatottság érzése tüzel.)

PÉTER *(belép, a földre roskad):* Utánam ment! Bécsbe, a drága, a meggondolatlan, ó, én szerencsétlen, én boldog! Rohanok vissza! *(Disszidál.)*

ESZTER *(mezítláb jön, nagyon fáradt, a bakancsát kezében hozza):* A fene egye meg. A házmester azt mondta, hogy itt volt. Visszajött értem és visszament értem. Mert én elmentem érte. És visszajöttem érte. És visszamegyek érte. A fene egye meg... *(Elindul.)*

Negyedik kép:

(Bécsi bár.)

PÉTER *(egy meztelen pincérhez):* Fater, ha egy tréningruhás nő keresne, mondja meg, hogy Pesten, a Klauzál-cukrászdában várom. *(Visszidál.)*

ESZTER *(be, négykézláb jön, nagyon fáradt már):* Fene egye meg. Csirió. Hol a Péter?

PINCÉR: Hazament. Azt mondta, hogy nem ugrál tovább.

ESZTER: Fene egye meg. Hol lehet itt lefeküdni? *(Lefekszik.)*

Ötödik kép:

(Lakás Pesten. A falak elviselhetetlen elhagyatottságot lehelnek.)

PÉTER *(kezében egy bécsi képeslappal):* Azt írod, hogy hiányzom! Szegény, meggondolatlan szerelmem! Érted megyek, az anyád ne sirasson! *(Disszidál.)*

Hatodik kép:

(Bécsi bár.)

ESZTER *(éppen felkelt):* A sors kifürkészhetetlen akaratából honvágyam van. Meg az a drága bolond is hiányzik. Megyek is a Klauzál utcába. *(Megy.)*

PÉTER *(be):* Alászolgája, Hacsek úr!

HACSEK: A nagyságosasszony éppen Pestre ment.

PÉTER: Grossartig!

HACSEK: Hova rohan? Hova rohan?

PÉTER: Én juszt se jövök be magához mégegyszer! Különben is, megyek utána, haza, haza!! *(Elfut.)*

Somogyi Pál

A pék telefonja

Hegedűs István rajza

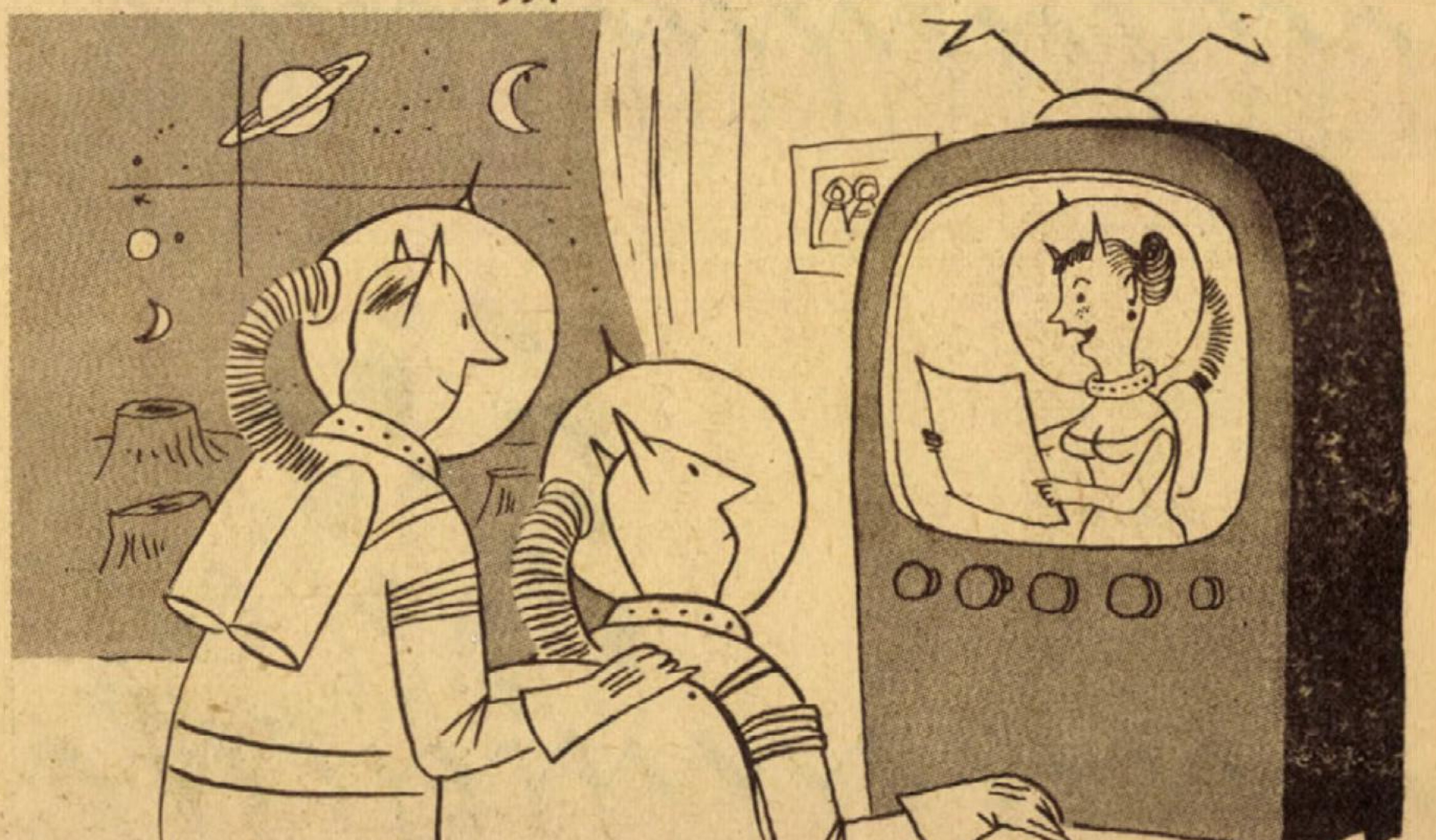
Irodalmi pályázatot írtak ki az Atlanti Szövetség dicsőítésére

Schwott Lajos rajza

— Kedves mester, ezek a pályadíjak!

2957-ben a Holdban

— Híreket mondunk. Magyarországon örvendetesen fejlődnek a televíziós kísérletek...

Idill a balatoni ORSZÁGÚTON

— Mit rohan át a kanyar peremén, maga tökfejű marha?
ordít a vad motoros. Társa emígy felesel:
— Hujj, az anyád! Bár tudnád azt, hogy kell megelőzni!
Ostoba, vad mazsola! — Jobb, ha beáll a pofád!
— Hát maga mit tekereg, hol a fékje?... — Nézd csak,
a trógert! —
hangzik emitt, meg amott sok negatív kritika.

... Ámde az út derekán van a benzinkút, meg a csárda:
friss szeszt vár a motor — a vezető feketét.
sorba tolong a csapat motoros, míg gőzöl a kávé,
és az aroma nyomán szívderítő a beszéd:

— Itt a cukortartó, sporttárs! — „Köszönöm, de a kartárs
jött hamarább! De bizony!... Nem veszek, csak ön után!”

(Lám, mily tisztes e bájcsevegés, mily finom a hangnem:
hol visel álarcot sok ideges motoros?
Szép újítás ez a hang: motornélküli udvariasság.
A motoron-modoron hangtompítani kell!...)

Bedő István

Egyenes beszéd

Vasvári Anna rajza

Klikkrendszer a labdarúgó mérkőzésen

Szür-Szabó József rajza

EGY KIS SZÓRAKOZOTTSÁG

Elemér barátom a szórakozott férfiak egyre gyakoribb fajtájához tartozik. Viselt dolgait nem soroljuk fel, azokat már régen megírták a vicclapok a „szórakozott tanár úr” rovatban. Ő nem is dicsekedhetik valami különös szórakozottsági esetekkel, egyszerű, hétköznapi szórakozott, aki otthon felejti a személyi igazolványát, elhagyja az aktatáskáját és napokig a zsebében hordja a megírt, bélyeggel ellátott levelet.

Többször előfordult vele, hogy a borbélynál vagy az eszpresszóban elfelejtett fizetni. Régi borbélya ilyenkor kedélyesen utánaszólt:

— Elfelejtettük megköszönni a borotválási díjat!

De az eszpresszóban, ahol csak futólag ismerték, csúnyán megjárta. Már távozóban volt és az ajtóban csípte el a fizető. Gúnyosan kérdezte:

— A fizetőt tetszett kérni?

Nemcsak gyanúsítás, rendreutasítás is volt ebben a vendéglátóipari humorban. Elemér elvörösödött, valamit motyogott és igazolásképpen háromszoros borravalót adott. Ezzel még gyanúsabbá tette magát.

Az eset után újítást léptetett életbe. Amint hozták a kávét, fizetett és ha ez nem sikerült (néha nehéz előkeríteni a fizetőpincért), akkor letette a pénzt az asztalra. Ragyogó védekezés szórakozottság ellen. Ha netán fizetés nélkül távozna, helyette ott tanúskodik a pénz a csésze mellett.

Nemsokára egy forgalmas délután már letette a pénzt az asztalra, amikor felbukkant a pincér. Fizetett. Szórakozottan elindult és az ajtónál jutott eszébe, hogy a „kauciót” az asztalon felejtette. Visszafordult és zsebrevágta a saját három forintját. Ebben a pillanatban jött arra két fiatal ember. Az egyik gúnyosan és elég hangosan jegyezte meg a pincérnek:

— Miért nem figyelnek? Akadnak vendégek, akit zsebrevágják az előző vendég által otthagyott borravalót.

(St.)

Ha jércét eszik, gondoljon XIV. Lajosra

Aki a gyomrán keresztül akar műveltségre szert tenni, az olvassa el Marencich Ottó most megjelent érdekes könyvét; amelynek „Négynyelvű ételszótár" a címe. A könyv egyik fejezete az ételek elnevezésének eredetét ismerteti.

Az alábbiakban szószerint idézünk néhány címszót:

Byron (bájron), á la Byron — *Byron György lord, angol költő, a görög szabadságharc hőse (1788—1824).*
Lásd: tükörtojás.

Dubarry (dübari), vagy Du Barry' á la Dubarry — *Dubarry grófnő (1743—1793). XV. Lajos francia király kedvese. A francia forradalom idején lefejezték.*
Lásd: sűrűleves — kelvirág.

Dumas (dümá), á la Dumas — *Dumas Alexandra francia regényíró, a „Grand dictionaire de cuisine" szerkesztője (1783—1870).*
Lásd: bevert tojás.

Garibaldi, á la Garibaldi — *Garibaldi olasz szabadságharcos (1807—1882), akinek csapatában a magyar Tüköry és Türr István is szolgált.*
Lásd: articsóka — makaróni.

Hortense (ortanz), á l'Hortense (álortanz) — *Hortense hollandi királynő, I. Napóleon császár mostohaleánya, III. Napóleon anyja.*
Lásd: tükörtojás — körítés.

Londonderry (londonderi), á la Londonderry (álá londonderi) — *Londonderry Charles William lord angol államférfi és ínyenc.*
Lásd: mártás.

Louis XIV. (lui kátorz), á la Louis XIV. (álá lui kátorz) — *XIV. Lajos francia király (1638—1715). A fényűző életéről híres „Napkirály".*
Lásd: jérceszelet.

Récamier (rékámié), á la Récamier (álá rékámié) — *Récamier asszony, a francia restauráció ideje alatt híres szalonjában politikai szerepet töltött be. I. Napóleon császár száműzte.*
Lásd: erőleves — bevert tojás.

És így tovább A-tól Z-ig. Nem rossz. Sőt: izgalmas.

Szappanyos Tamás

A megszokás hatalma

— Miért vagy úgy elkeseredve, öregem?
— Még kérdezed? Holnap sem szabályos, sem különleges világnap nem lesz!

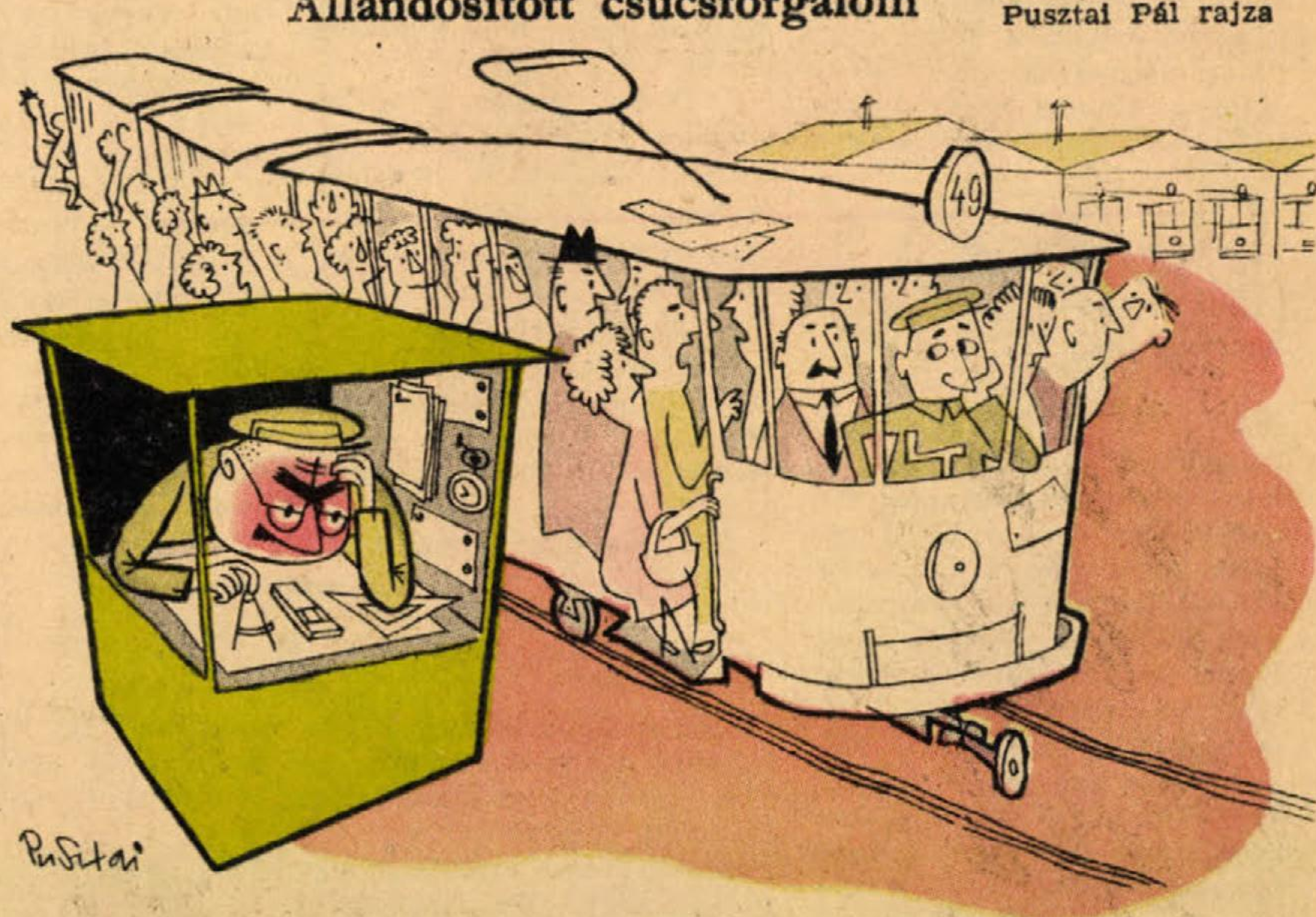
LEXIKON-EMBER

Szűr-Szabó József rajza

Állandósított csúcsforgalom

Pusztai Pál rajza

Nehéz feladat egész napon át biztosítani a villamosok túlzsúfoltságát.

A diadalmas író

A cukrászda teraszán, ahol reggeli kávémat hörpölöm, Gyenes István kollégámmal találkozom, a „Hannibál tanár úr" forgatókönyvének egyik írójával. Beszélgetésünk rövid, de tanulságos.

— Honnan tudtad meg, hogy a film első fődíjat kapott? Kint voltál a fesztiválon?

— Nem voltam kint. A Kossuth-rádióból tudtam meg.

— A filmipari igazgatóság hivatalosan nem is értesített?

— Nem.

— De valami jutalmat csak kaptál?

— Semmit. A filmipari igazgatóság vezetője — mint hallom — azt mondta, hogy erre nincs mód. Szegény ország vagyunk.

— Sajnos. És szép a díj?

— Nem tudom. Nem láttam.

— Hát nem mutatták meg?

— Nem.

Hát ennyire szegény ország mégsem vagyunk...

(—)

Le a bürokráciával!

Autótaxi, Autótaxi!...

Augusztus 2-án délelőtt telefonon taxit rendeltem a XIX. Zoltán utca 35. számú házhoz délután 5 órára. A telefonos kartársnő annak rendje és módja szerint felvette a rendelést, visszamondott időt, címet és megígérte, hogy a kocsi öt órakor ott lesz. Mivel azonban ez az ígéret-kocsi még negyedhatkor sem jelentkezett, újra nekiestem a telefonnak és reklamáltam. Válaszképpen azt mondták, hogy várjak nyugodtan: a kocsi rögtön ott lesz. Sajnos, ez a „rögtön" csak hat óra után következett be és én már repülőgéppel sem tudtam volna időre célba érni, ezért kénytelen voltam lemondani az utazásról. De hogy a gépkocsivezetőt ne érje károsodás, megkérdeztem tőle, mennyivel tartozom azért az egyórás bosszantásért, amit rajtam elkövettek. Huszonkilenc forintot kért, amit én sokalltam egy kicsit, de mikor megmagyarázta, hogy miként született meg ez a 29 forint, meg kellett értenem. A kocsit ugyanis a központ a Zalka Máté térről indította útnak a Zoltán utca 35 helyett a Zoltán utca 25-*be*. Érthetően nem találta a téves címen, tehát visszapöfögött a Zalka Máté térre a

helyes címért. És mindezt a futkározást természetesen nekem kellett megfizetnem.

Már-már napirendre tértem a bosszantó dolog felett, mikor két nappal később, augusztus 4-én vasárnap délután pontban 5 órakor megjelent a taxi, amit pénteken öt órára rendeltem. Mondanom sem kell, most már nem fizettem a kiszállás díját, így azután a kocsi szomorúan visszatért indulási támaszpontjára.

Tóth Ferenc
XIX., Zoltán utca 35.

PÓLÓ-ING

Kereskedelmünk sokat vitatott textil-helyzetét egy szakértő így jellemezte:

— Tulajdonképpen mindent lehet kapni, de nem mindig.

Ez az igazság. És ennek tudatában beléptem egy szaküzletbe és úgynevezett pólóinget kértem. (Nem pólózni — nyaralni.)

Udvariasan fogadtak:

— Hányas a nyakbőség?

— Negyven.

Előkerült egy centiméter. Megmértek.

— Ez bizony negyvenegy — állapították meg.

Majd az eladó hozzátette:

— Csak 36-os rövidujjú póló-ingünk van.

(Akkor miért méricskéltek mint egy szépségkirálynőt?)

Öt centit nyakbőségben nyaralásig lefogyni nem tudok. Így lesújtva távoztam.

Néhány nap múlva egy 17 éves fiú születésnapját ünnepelte a család. Praktikus mamája napokkal előre figyelmeztetett:

— Nehogy ismét valami hülyeséget vegyél ennek a gyereknek! Megsúgom, mire van szüksége. Póló-ingre.

— Hányas számú nyaka van?

— Harminchat.

Úgy éreztem magam, mint aki minden lottószelvényén a 36-os számot játssza és egyszer elsőnek kijön. Micsoda remények!

A mama még hozzátette:

— Nehogy fehéret vegyél, mert rögtön bepiszkítja! Barnát vagy kéket.

Büszkén léptem be a boltba.

— Harminchatos póló-inget kérek.

Elémraktak egy halom fehér inget. Úgy festett a pult, mint egy decemberi havas járdafolt.

— Színes nincs?

— Pillanatnyilag nincs. Tessék pár nap múlva benézni.

(A „pár nap múlva benézni" vigasz-szólamot mindig halljuk.)

Pár nap múlva új családi utasítást kaptam:

— Nehéz portörlőt szerezni. Ha látsz valahol, hozzál pár darabot...

Az ember szívesen mutatja meg, hogy olyasmit is elintéz, ami másnak nem sikerül. Elindultam portörlő vadászatra. A legoptimistább helyen azt válaszolták, hogy nézzek be délután.

Ezek után elrohantam a fehérnemű szaküzletbe.

— Póló-inget kérek! — szóltam harsányan. — Bármilyen színűt és bármilyen nagyságút!

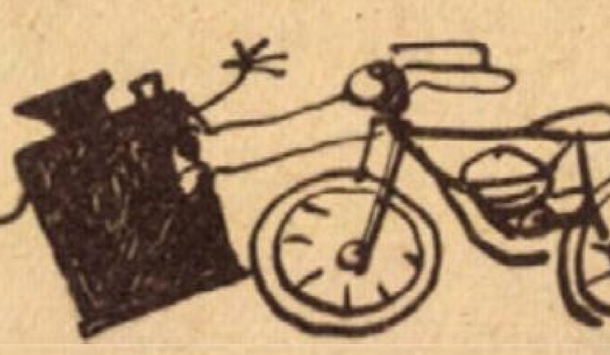
Gyanakodva néztek rám, mire magyarázkodva hozzáfűztem:

— Portörlőnek lesz...

(stella)

Szomjas a Dongóm

Még a Dongó-motorok hőskorában a Pestvidéki Népbolt 116. számú vegyesboltjában, Dabason vásároltam egy AA-1031. gyártási számú Dongó segédmotort. Abban az időben „üzemanyagfelhasználási lap"-ot még nem adtak a Dongómotorhoz. Így azután kénytelen vagyok azóta is „fekete benzin"-t használni, pedig a

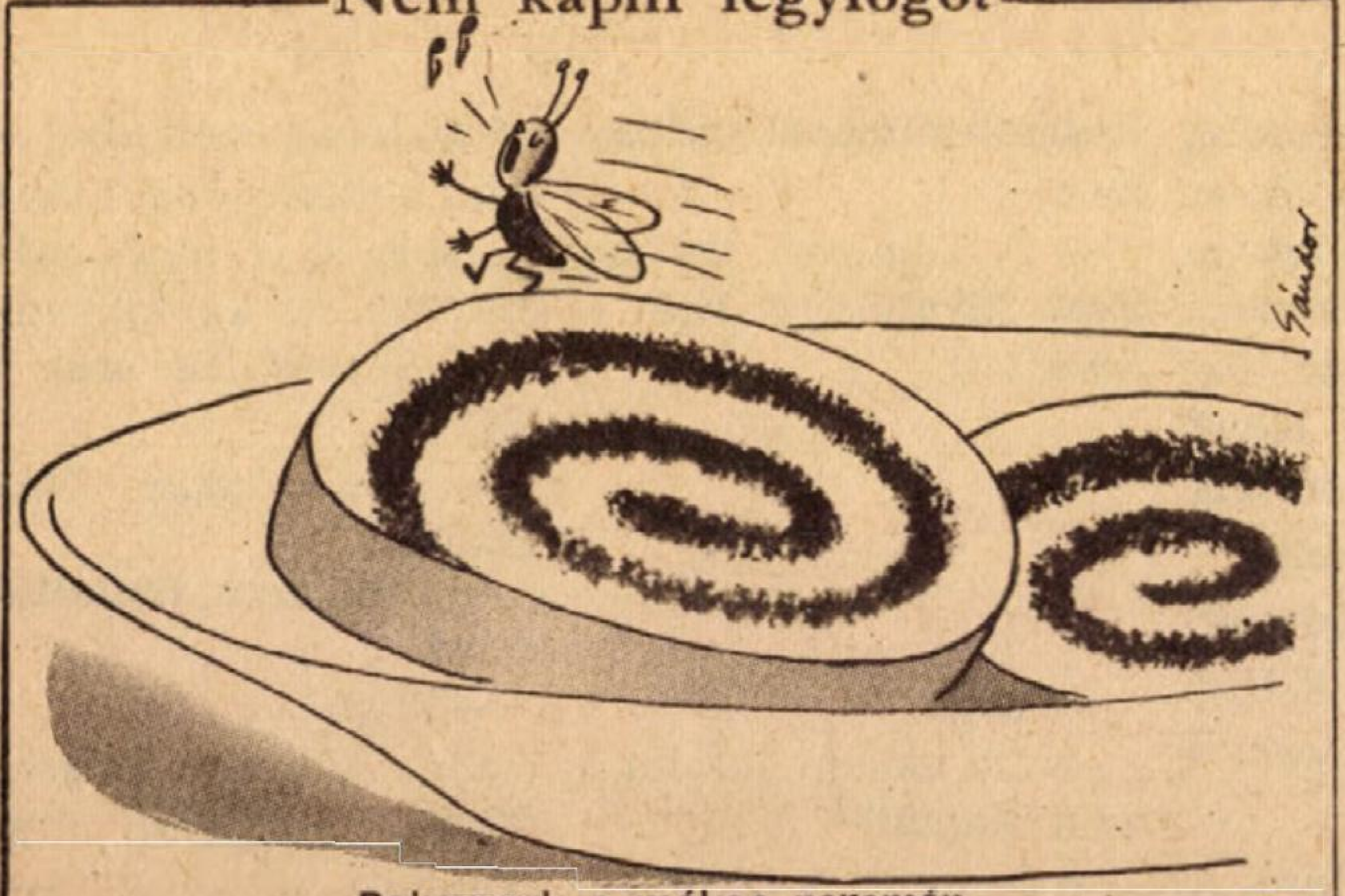

dabasi Járási Tanácsnál több ízben személyesen is eljártam üzemanyagkiutalás miatt. Minden esetben azzal küldtek el, hogy ők csak üzemanyagfelhasználási lapra tudtak benzint adni... Mivel ilyen lapot én a vásárláskor nem kaptam, — mondották — ügyemben a minisztériumnál kell eljárni.

Hogy „eljárkáltak-e" azóta a minisztériumnál, azt nem tudom, de azt tudom, hogy a tanács „jóvoltából" beteglátogatásaim során nap mint nap gyalog rovom a végtelen kilométereket.

Dr. Járányi László
körzeti orvos, Alsónémedi

Nem kapni légyfogót

— Bolyongok a mákos peremén...

Krémesített turisták

Gyakran járok kirándulni s ilyenkor először a hátizsákomat, majd ebből a hegyek között a gyomromat tömöm meg mindenféle földi jóval. Bármilyen hihetetlenül hangzik is, kedvenc ételeim közé tartoznak a bádogdobozba szorított kisebb-nagyobb, 4—5 forintért kapható libamájkrém, marhamájkrém, húspástétom ínyencségek, vagy más ínycsiklandozó táplálékkal telitett konzervek. Ezeken a dobozokon a feliraton kívül rendszerint egy-egy liba, marha, sertés vagy egyéb hasznos háziállat képe hirdeti, hogy a dobozban levő massza rokonságban áll az illetővel. Hosszú évek óta állandó és megelégedett fogyasztója vagyok konzerviparunk e nemes termékeinek. A napokban azonban érthető megdöbbenéssel álltam meg egy KÖZÉRT-üzlet kirakata előtt. Megcsíptem a karomat, ébren vagyok-e, vagy álmodom? A kirakatban egy halom konzerv volt felhalmozva, rajtuk a következő felirás: „Turista-krém", s egy férfi, szemmelláthatóan túrista, mosolygó képpel tekintett le rám a doboz faláról. Meglepődtem s lelki szemeimmel már

láttam, amint jövő vasárnap a konzervgyár anyagbeszerzője elkap a pilisi hegyek között, s úgy, ahogy vagyok, belerakat ilyen kis dobozkába, aztán krém leszek De ha már így kell kimúlnom turisztikából, javaslom, hogy a konzervipar terjessze ki tevékenységét a többi sportágra is. Legyen futballista-krém, úszókrém, sakkozó-krém, ugró-krém stb. — hogy ne csak mi túristák legyünk egyedül krémesítve.

Simai Mihály
XII. Malinovszki fasor 10.

Elfeledkeztek rólunk

Hétszáz forintot fizettem a villany bevezetéséért. Ennek már egy éve. A vezetéket elkészítették. Ennek is egy éve. Csak éppen áramról nem gondoskodtak. Ennek is egy éve. Nem értem meg, miért kell nekem petróleumlámpa mellett vakoskodnom, miután már bevezették a villanyt. Községünkben még vagy 20—30 család van hasonló helyzetben. Ígéretet sokszor kaptunk, áramot még egyszer sem. Úgy gondolja talán a Tiszántúli Áramszolgáltató V., hogy van kedvünk évekig várni, amíg nekik eszükbe jut, hogy a teljesen kész vezetéket végre bekapcsolják a hálózatba?

Mátyás György
Kántorjánosi

LMH

Legyen Mindenki Humorista

A néhány hete megjelent, *„Minden jog az olvasóé”* című cikkünk, amelynek néhány mondata a humoristajelöltek százezreit érintette, élénk visszhangot keltett olvasóink körében, ami egymagában is bizonyítja, hogy nálunk a humor a tömegek ügye. Mindjárt kezdetben idézünk *Vattai Miklós* (Debrecen, Báthory u. 7.) kedves olvasónktól, akit a sors olyan bőséges humorral áldott meg, hogy véleményünk szerint *Csincsurák* anyósa rövidesen szögreakasztja humorát és visszavonul. Ezt írja Vattai tréfatársunk:

„Megdöbbenve olvastam cikkükben, hogy Magyarországon alig éri el az egymilliót a humoristák száma. A további nyolc és félmillió tehát savanyú kedéllyel bolyong otthonától munkahelyéig és vissza, s megkeseríti embertársai és a saját életét. Megdöbbentően kis szám az egymillió! Éppen ezért szeretném elindítani a Legyen Mindenki Humorista-mozgalmat, amely elvezetné az emberiséget a kacagás, a béke, a humor világába.”

Vattai Miklós e nagyjelentőségű bejelentés után *„Minden jog az olvasóé!”* szóval témákat ajánl fel a közös humoralap számára. Készséggel közöljük e témák egyikét:

Az új vicc

Messze a jövőben Csincsurák Ödön, a „Tejútsav” című maró szatírájú élclap egyik megvetett külső munkatársa példátlan kísérletre vállalkozik: elindul a világűrben, hogy felfedezzen egy olyan viccet, amelyet még senki emberfia nem írt meg. Felkutatja a legtávolibb galaktikák anyósvicceit, s nem kerüli el a figyelmét az a szórakozott professzor sem, aki esernyőjével az egyik távoli gömbhalmaz közepén áll. Új viccet azonban nem talált, de szerencsére mialatt ő a világűrben járt, anyósa a Közértben olyan jót mondott, hogy majd megszakadt mindenki a nevetéstől. Csincsurák ezt megírta, a szerkesztő pedig „régi, de jó” megjegyzéssel közölte.

*

Horváth László (Pápa, Néphadsereg tér 6.): *„Ha önöket zavarja az egymillió humorista, mondják meg nyíltan, s ne bújjanak Csincsurák anyósa mögé. Ha szegények elutasító válaszokban, én készséggel segítségükre sietek. Néhány példa:*

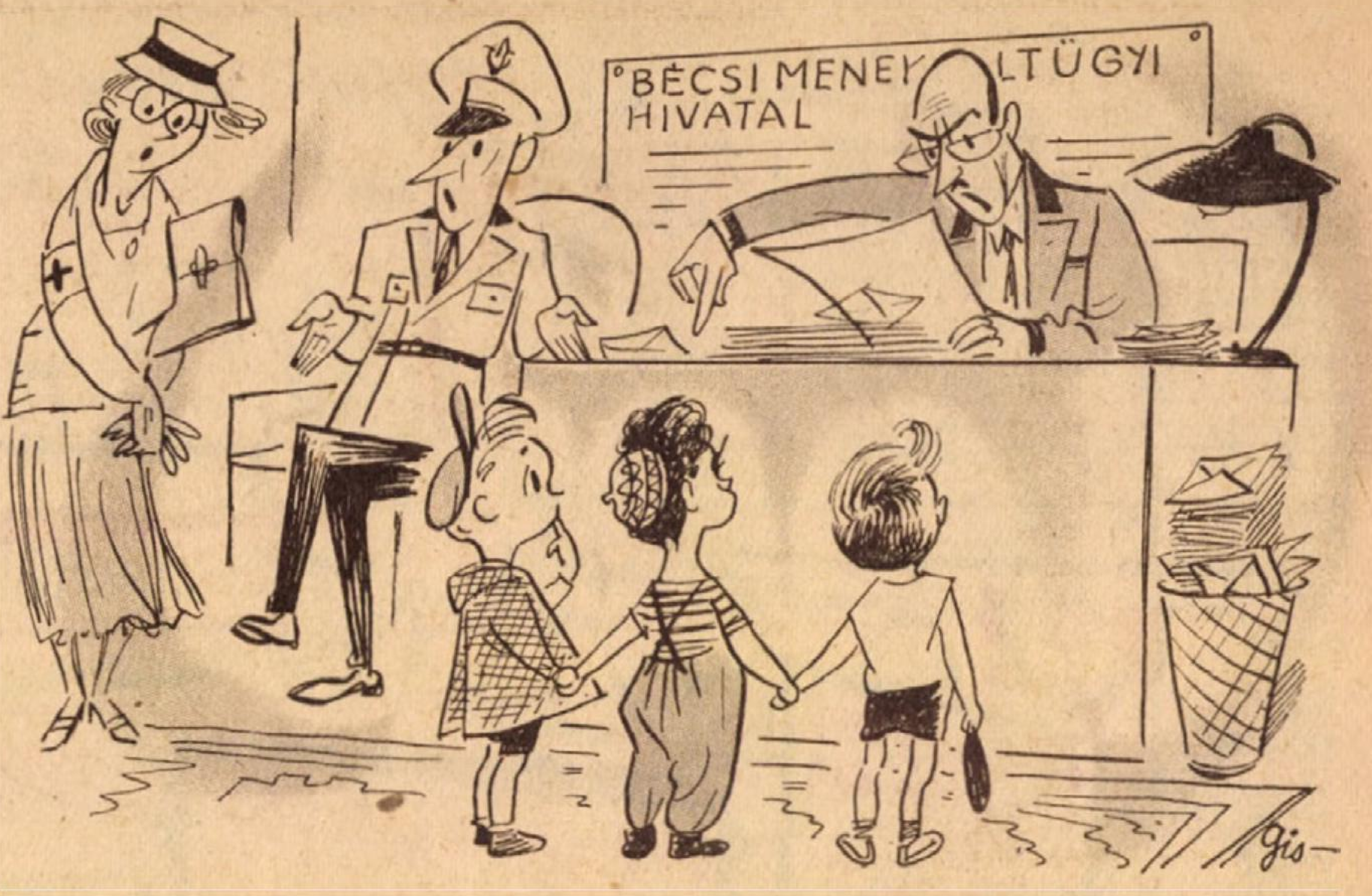
1. Beküldött írásában körülbelül annyi humor van, hogy gyászbeszédek fogalmazása terén a legnagyobb jövőt jósolhatjuk.
2. Önnek még fejlődnie kell, de az igazat megvallva, nem tudjuk, hogy miben.
3. Beküldött humoreszkjén jót nevettünk, de mivel egy csepp humor sincs benne, nem közölhetjük.
4. Írásának egy hibája van. Az, hogy beküldte.

Ezeket a válaszokat alig egymillió példányban kellene sokszorosítani, s máris senki sem maradna válasz nélkül.”

Mindez csak csepp a tengerben, illetve a millióban. Hát még ha kibontakozik az LMH-mozgalom, amely segítségével az ember végre homo humorens (?) lesz. **(feleki)**

„Gyermekbarát” osztrák hatóság

Szegő Gizi rajza

— Uraim! Senkinek nem lehet kétsége aziránt, hogy önök politikai felelősségük teljes tudatában, saját elhatározásukból hagyták el Magyarországot, hogy itt szabad országban új életet kezdjenek...

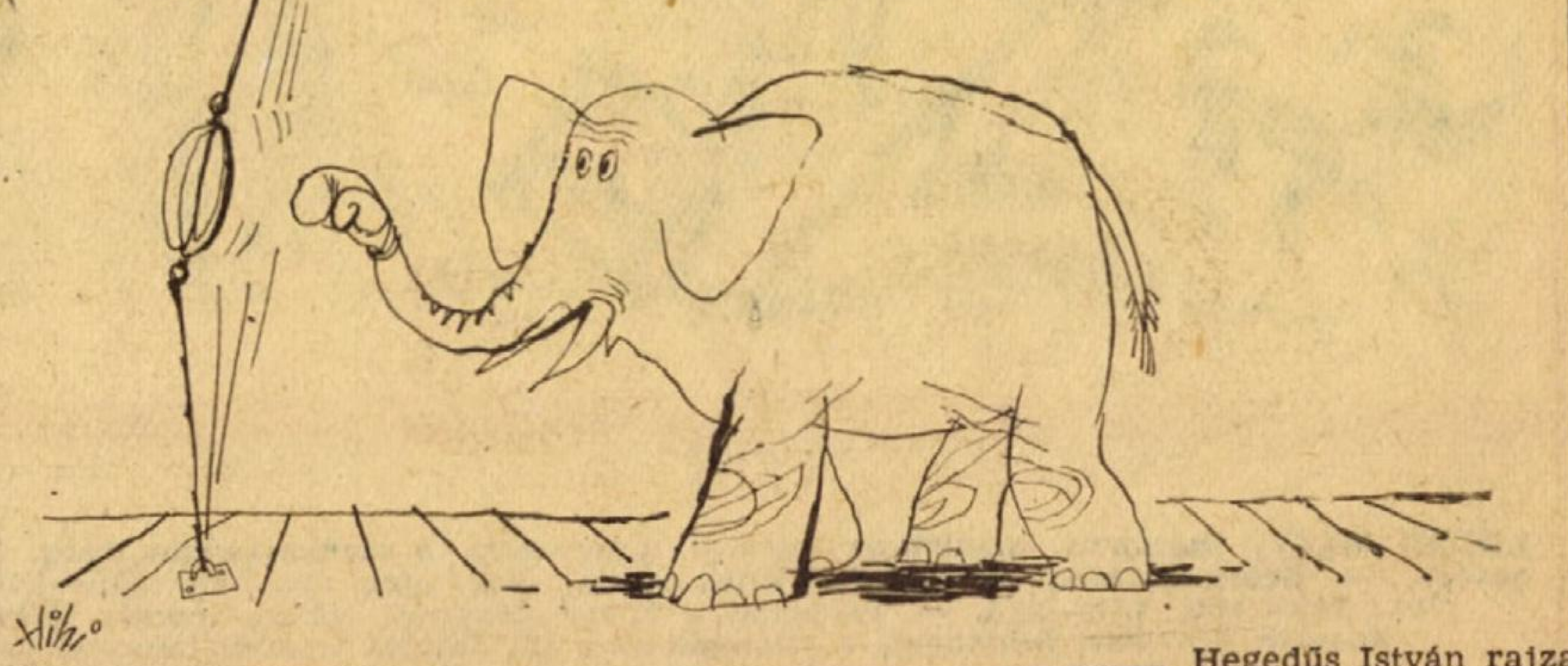
Ahol a vita a legfontosabb

Mészáros András rajza

— Elvtársak, segítsenek, ég a ház!
— Napolják el, a vitát előbb be kell fejezni.

Ökölvívó edzés

Hegedűs István rajza

Ha megszüntetnék a rádióban a „Szívküldit"...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.